ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Αριθμός Αδείας 100
Τ.Θ. 8161 Ομόνοια 10010 Αθήνα
ΕΛΤΑ Hellenic Post

Εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα
κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη
www.sek-ist.gr 13 Ιούνη 2007 Νο 771 τιμή 1,50 ευρώ τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

Μετά το Ρόστοκ
ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ 12 ΙΟΥΛΗ

σελίδες 4, 5, 6, 7

Μαζική σε συμμετοχή και πλούσια σε συζήτηση η Συνέλευση για τη Ριζοσπαστική Αριστερά & τις εκλογές

ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

σελίδες 2, 3, 8, 9, 10

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ"

«Το ποτάμι πίσω δεν γυρνά»

Κάνουμε τη συνέλευση την ίδια ώρα που στη Ρώμη, ξαναφουντώνει το αντιπολεμικό κίνημα με μια μαζική διαδήλωση ενάντια στην υποδοχή που ετοίμασε η κυβέρνηση Πρόντι για τον πλανητάρχη. Οι σύντροφοι του αντιπολεμικού κινήματος της Ιταλίας, όταν ενημερώθηκαν ότι ταυτόχρονα θα υπάρχει μία τέτοια εκδήλωση, εδώ στην Αθήνα, στέλνουν τους χαιρετισμούς τους, εύχονται την καλύτερη επιτυχία και ζητάνε τη συμπαράστασή μας για τους συντρόφους που διώκονται στην Ιταλία.

Η Ρώμη μας διευκολύνει να έχουμε μία απάντηση στο ερώτημα που αντιμετωπίζουμε. Γιατί προσπαθούμε να φτιάξουμε μία κίνηση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές και πάρα πέρα; Δεν αρκούνε οι αριστερές που υπάρχουν; Η απάντηση έρχεται συγκεκριμένα από αυτά που συμβαίνουν στην Ιταλία το τελευταίο διάστημα. Από αυτά που συμβαίνουν σήμερα στη Ρώμη. Εχει κανείς να διαλέξει με ποια αριστερά είναι. Με την αριστερά που είναι στους υπουργικούς θώκους και σφίγγει το χέρι του Μπους ή με την Αριστερά που είναι στους δρόμους και διαδηλώνει ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ενάντια σε όλα τα μέτρα τα οποία προωθούν αυτές οι κυβερνήσεις;

Είναι μία καθαρή επιλογή και την κάνουμε από τη δικιά μας τη μεριά. Αυτός είναι ορισμός της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Πέρα από τις πολιτικές θέσεις, τις ιδεολογικές συγκροτήσεις, η πράξη είναι που δίνει την απάντηση και στην πράξη υπάρχει ένα ολόκληρο κίνημα που δείχνει ότι το ερώτημα μεταρρύθμιση ή επανάσταση είναι ένα ερώτημα ζωντανό, είναι ένα ερώτημα που δεν μπορέσανε να το βάλουν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, έστω και αν έχουν περάσει 15 χρόνια τώρα που μας λένε ότι η ιστορία τέλειωσε, ο καπιταλισμός θριάμβευσε και όλα αυτά δεν πρόκειται να ξαναεμφανιστούν. Και όμως έχουν εμφανιστεί τα κινήματα, έχουν ξαναφέρει την πολιτική στο προσκήνιο και τώρα φτάνουν στο σημείο που ξαναφέρνουν τη στρατηγική στο προσκήνιο. Μία αριστερά δεν αρκεί μόνο να είναι πολιτική και σε σύγκρουση με τις επιθέσεις που φέρνουν οι κυβερνήσεις, χρειάζεται να δίνει και την προοπτική. Χρειάζεται να έχει στρατηγική απάντηση και προσανατολισμό και η απάντηση είναι όχι η μεταρρύθμιση του συστήματος αλλά η πάλη για την ανατροπή του, η πάλη για την επανάσταση. Ιστορικά πάντα υπήρχαν δύο αριστερές. Από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ μέχρι σήμερα. Το ερώτημα είναι ξανά επίκαιρο και γι' αυτό είναι υποχρεωτικό να το ξαναθέσουμε με συγκεκριμένους όρους.

Το επόμενο ερώτημα είναι αν αυτή η αριστερά θέλει να απομονωθεί στην καθαρότητά της. Προφανώς δεν μιλάμε για την αυτοαπομόνωση στην επαναστατική καθαρότητα και αυτό το δείχνει και πάλι η πράξη. Το κίνημα που αναπτύχθηκε την προηγούμενη χρονιά, που κατάφερε να δημιουργήσει θέματα, ζητήματα και μέτωπα που να το αναδείξουν σε πρωταγωνιστή των πολιτικών εξελίξεων.

Αιχμή

Δεν ήταν μία οποιαδήποτε μεταρρύθμιση αυτή με την οποία συγκρούστηκε το κίνημα των καταλήψεων. Ηταν η ναυαρχίδα των μεταρρυθμίσεων, ήταν η αιχμή του δόρατος για μία κυβέρνηση που θέλει να φτάσει τις μεταρρυθμίσεις εκεί που δεν κατάφερε να τις φτάσει ο Σημίτης επί 8 χρόνια. Αποδείχτηκε ότι η διαχείριση Σημίτη δεν ήταν αρκετή για τις απαιτήσεις των καπιταλιστών σήμερα. Και ήρθε η ΝΔ να προσπαθήσει αυτό το δεύτερο κύμα εκσυγχρονισμού που ποτέ δεν μπόρεσε να φέρει το ΠΑΣΟΚ.

Διάλεξε ο Καραμανλής να κάνει τη Γιαννάκου και τον Πολύδωρα αιχμή του δόρατος νομίζοντας ότι άμα καταφέρει να περάσει τη μεταρρύθμιση στα πανεπιστήμια, θα ανοίξει ο δρόμος για να πάει παραπέρα. Και αποδείχτηκε στην πράξη ότι ο σχεδιασμός τους ήταν λάθος, το κίνημα έχει τη δυνατότητα να απαντάει συγκεκριμένα. Οχι με αφηρημένες διακηρύξεις επαναστατικής καθαρότητας, αλλά με μία επαναστατική καθαρότητα που μπορεί και συσπειρώνει, που μπορεί και παρασύρει τη βάση μαζικών κομμάτων όχι μόνο της αριστεράς, αλλά είδαμε και τις ανταρσίες στη βάση του ΠΑΣΟΚ. Και δόθηκε έτσι μία συγκεκριμένη απάντηση στο ερώτημα: είναι δυνατόν η ριζοσπαστική αριστερά να μην είναι απομονωμένη στη γωνία αλλά να είναι πρωταγωνιστής; Είναι δυνατόν και είναι όρος για την ανάπτυξη του κινήματος παρακάτω.

Με αρνητικό τρόπο αυτό φάνηκε στη Γαλλία, όπου και εκεί το κίνημα κατάφερε να φτάσει σε σημείο να διεμβολίσει τη βάση του Σοσιαλιστικού Κόμματος, να τη συμπαρασύρει σε ανταρσία ενάντια στην ηγεσία του. Ετσι κερδίθηκε η νίκη στο Ευρωσύνταγμα. Παρόλα αυτά η πολιτική συνέχεια δεν ήταν αυτή η οποία όλοι περιμέναμε, ακριβώς γιατί υπήρχαν αδυναμίες στη συγκρότηση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Αυτό είναι το ζητούμενο, αυτή τη στιγμή. Το να καταφέρουμε να προχωρήσουμε αυτά τα βήματα που βάζει στην ημερήσια διάταξη το κίνημα διεθνώς και εδώ.

Ξέρουμε ότι αντιμετωπίζουμε κριτικές, επικρίσεις, ειρωνείες, λοιδορίες του τύπου «θα ενωθούνε τα μικρομάγαζα»; Είχα πολύ καιρό να την ακούσω αυτή τη λέξη και την άκουσα από την πιο περίεργη μεριά, από την ηγεσία του Συνασπισμού. Ξαφνικά όταν συσπειρώνει ο Συνασπισμός κομμάτια της αριστεράς αυτό είναι πλουραλισμός, πολυχρωμία, ενότητα μέσα στη διαφορετικότητα. Οταν ενωνόμαστε εμείς τότε είναι μικρομάγαζα που πάνε να ενώσουν την υπαρξιακή τους αγωνία. Αυτά είναι απαράδεκτα πράγματα να λέγονται και δεν έχουν ανταπόκριση μέσα στον κόσμο.

Κάνουμε μία ολόκληρη προσπάθεια που πατάει στο ότι ο χώρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχει ρίζες, στην Ελλάδα. Εχει τη ρίζα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 1973. Το ξέρουνε και οι πέτρες ότι το Πολυτεχνείο δεν έγινε ούτε από το ΚΚΕ ούτε από το ΚΚΕ εσωτερικού. Δεν έγινε από την παραδοσιακή αριστερά. Γεννήθηκε μία νέα Αριστερά, και αυτός ο χώρος έχει παραμείνει ζωντανός τριάντα τόσα χρόνια. Δεν έχουν καταφέρει να τον περιθωριοποιήσουνε, αντίθετα έχει φτάσει στο σημείο να διεκδικεί ξανά πρωταγωνιστικό ρόλο. Αυτός είναι ο λόγος γιατί χρειάζεται να επιμείνουμε σε αυτή την προσπάθεια την οποία έχουμε ξεκινήσει.

Ξεκινάμε μία ολόκληρη προσπάθεια. Θα ακολουθήσει ένας κύκλος από τοπικές συνελεύσεις, σε γειτονιές, στις πόλεις της επαρχίας, σε μία σειρά από χώρους και ελπίζουμε ότι θα έχουμε παντού την ανταπόκριση που έχουμε απόψε. Για να μπορέσουμε να συγκροτήσουμε, να συσπειρώσουμε, να κάνουμε μία κίνηση που ο καθένας και η καθεμιά έχουν το χώρο τους και θα μπορέσουν οι οργανώσεις να μετρηθούνε από τη στήριξη που προσφέρουν σε αυτή την προσπάθεια.

Να πάμε άμεσα σε μία κινηματική καμπάνια πηγαίνοντας προς τις εκλογές. Δεν θα είναι απλά τι θα προπαγανδίσουμε σαν πρόγραμμα την προεκλογική περίοδο. Είναι το τι πρωτοβουλίες θα στηρίξουμε. Για το αντιπολεμικό κίνημα, στις 12 Ιούλη έξω από την Πρεσβεία του Ισραήλ, στη ΔΕΘ για να είναι το συλλαλητήριο φέτος το εναρκτήριο λάκτισμα ότι δε θα πάνε στις εκλογές ήσυχοι, για να στηρίξουμε την προσπάθεια των δασκάλων, των καθηγητών, της ΠΟΣΔΕΠ και των φοιτητών ότι το Σεπτέμβρη ξανά θα έχουμε πανεκπαιδευτικό μέτωπο με απεργίες και καταλήψεις. Για να στηρίξουμε όλα τα βήματα με τα οποία θα δώσουμε αυτή τη μάχη όλοι μαζί. Πρέπει να υιοθετήσουμε το σύνθημα που κυριαρχούσε στα συλλαλητήρια των φοιτητών: τα φράγματα σπάσανε, η πρωτοβουλία πάρθηκε, το ποτάμι πίσω δε γυρνά.

Πάνος Γκαργκάνας

Η συνέχεια

Προχωράμε σε αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις ανά πόλεις, γειτονιές, κοινωνικούς και εργασιακούς χώρους. Τις διοργανώνουμε σε συντονισμό και με άλλες τάσεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς εφόσον αποδέχονται την αναγκαιότητα αυτών των ανοιχτών διαδικασιών.

Η θεματολογία αυτών των συνελεύσεων θα είναι η φυσιογνωμία, το πολιτικό περιεχόμενο, οι πρωτοβουλίες ενός ενωτικού εγχειρήματος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Οι αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις θα προγραμματιστούνε μέσα στο επόμενο διάστημα και θα γίνει προσπάθεια να ανακοινωθούν και να δημοσιοποιηθούν όσο το δυνατόν πιο έγκαιρα. Στόχος είναι μέσα από αυτές τις συνελεύσεις να συγκεντρωθεί ο πλούτος της συζήτησης, τα στοιχεία προγραμματικού πλαισίου που βγήκε μέσα από τα κινήματα, οι πολιτικές και κινηματικές εμπειρίες που θα διαμορφώσουν το πολιτικό πλαίσιο του εγχειρήματος. Διευρύνουμε την Επιτροπή Πρωτοβουλίας και με άλλους αγωνιστές για να λειτουργήσει σαν ανοιχτή οργανωτική επιτροπή, για τον καλύτερο συντονισμό αυτής της διαδικασίας. Δηλαδή τον προγραμματισμό και τη δημοσιοποίηση των αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων, τη διαμόρφωση ενός δικτύου ενημέρωσης και επικοινωνίας, τη συγκέντρωση της συζήτησης που θα γίνεται στις συνελεύσεις για το πολιτικό πλαίσιο. Επιδιώκουμε σε κάθε περίπτωση όλος αυτός ο κύκλος συζήτησης να είναι ανοιχτός, δημοκρατικός, ενωτικός σε όλα τα βήματά του.

Στις αρχές Ιούλη διοργανώνουμε μεγάλη πανελλαδική σύσκεψη όπου θα συμμετέχουν και οι αντιπρόσωποι των συνελεύσεων για να εκτιμήσουμε εάν έχουν συγκεντρωθεί οι αναγκαίοι κοινωνικοί και πολιτικοί όροι για το κατέβασμα.

Το ραντεβού στις επόμενες αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις.

Από αριστερά προς τα δεξιά: Μάριος Μιχαηλίδης, Παναγιώτης Σηφογιωργάκης, Παναγιώτης Σωτήρης, Δημήτρης Σαραφιανός, Ειρήνη Γαϊτάνου, Κατερίνα Κανελλοπούλου, Βασίλης Αρβανίτης, Κώστας Παπαδάκης, Πάνος Γκαργκάνας

Μια ελπιδοφόρα αρχή

Επιτέλους! Η Ριζοσπαστική Αριστερά πήρε μια κοινή πρωτοβουλία που στέκεται στο ύψος των περιστάσεων, ανταποκρίνεται στο κίνημα που ξεδιπλώθηκε το τελευταίο διάστημα. Αυτή ήταν η αίσθηση του κόσμου που συγκεντρώθηκε το Σάββατο 9 Ιούνη στο Θέατρο Αλίκη για την πρώτη συνέλευση της πρωτοβουλίας «Η Ριζοσπαστική Αριστερά και οι εκλογές».

Το μήνυμα αυτό το έστειλε πρώτα απ' όλα ο ίδιος ο κόσμος με την παρουσία του. Η συμμετοχή κυμάνθηκε γύρω στα 1.000 άτομα, αριθμός που μιλάει από μόνος του για το ενδιαφέρον που ξεσηκώνει αυτή η πρωτοβουλία. Ηταν εκεί πολλοί νεολαίοι από το κίνημα των καταλήψεων. Αλλά δεν ήταν μόνοι. Δίπλα τους κι ανάμεσά τους ήταν οι ψαρομάλληδες από τη γενιά της Μεταπολίτευσης και από όλα τα κύματα των αγώνων που μεσολάβησαν από τότε. Από τις καταλήψεις του 1979 μέχρι την ηρωική απεργία των δασκάλων το περασμένο φθινόπωρο.

Τα χειροκροτήματα αντήχησαν σε όλο το Πεδίο του Αρεως όταν ο δάσκαλος **Μάριος Μιχαηλίδης** έκλεισε τον πρώτο γύρο των ομιλητών με μια εμπνευσμένη τοποθέτηση. Είχαν προηγηθεί ο **Κώστας Παπαδάκης**, δικηγόρος, ο **Παναγιώτης Σωτήρης** από την ΑΡΑΝ, ο **Δημήτρης Σαραφιανός** από την ΑΡΑΣ, ο **Παναγιώτης Σηφογιωργάκης** από την ΟΚΔΕ και ο **Πάνος Γκαργκάνας** από το ΣΕΚ.

Αναμφισβήτητα, όμως, η πιο δυνατή στιγμή της συνέλευσης ήταν όταν πήρε το λόγο ο **Ευτύχης Μπιτσάκης**. Τόνισε εξαρχής ότι δεν μιλάει εξονόματος κανενός άλλου παρά μόνο του εαυτού του. Αλλά όσο κι αν αυτό ήταν αυτονόητο, αφού όλοι ήμασταν εκεί σαν απλά μέλη της νέας κίνησης που πάμε να δημιουργήσουμε, η συγκίνηση ήταν επίσης αυτονόητη. Το ίδιο και ο ενθουσιασμός όταν κάλεσε να προχωρήσει αυτή η προσπάθεια.

Κοινός άξονας

Η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από έναν κοινό άξονα. Η δράση του χώρου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχει πλούτο σε πολλά μέτωπα. Είναι ώρα να τον εκφράσει και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Το τόνισαν και το υπογράμμισαν πολλοί ομιλητές και ομιλήτριες από τους 37 που πήραν το λόγο μέσα στις πέντε περίπου ώρες που κράτησε η διαδικασία.

Συνδικαλιστές από τα σχολεία, το δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα θύμισαν ότι στις εκλογές των χώρων τους φτάνουν και ξεπερνούν το 10% και το 15% σε πολλές περιπτώσεις. Γιατί αυτή η παρουσία να λείπει το βράδυ των βουλευτικών εκλογών; Στο ίδιο μοτίβο στάθηκαν και αγωνιστές από τοπικές κινήσεις, από το χώρο της οικολογίας, από τις σχολές.

Και βέβαια δεν έλειψαν οι φωνές από την επαρχία που έφεραν το μήνυμα ότι έχουν αρχίσει ήδη οι προσπάθειες για να απλωθεί αυτή η πρωτοβουλία παντού. Ο **Γιώργος Τσιρώνης** φοιτητής από τα **Γιάννενα**, ο **Γιάννης Κούτρας** γιατρός από τη **Θεσσαλονίκη**, η **Βάσω Αλεξοπούλου** καθηγήτρια από την **Ξάνθη** έδωσαν ξεκάθαρα το στίγμα ότι η μάχη με τους Ψωμιάδηδες, τους Παπαθεμελήδες και τους Καρατζαφέρηδες θα δοθεί και στη Θεσσαλονίκη, και στην Ηπειρο και στο πλευρό της μειονότητας στην Θράκη.

Αυτό έγινε κοινή απόφαση όλων, όταν στο τέλος της βραδιάς η **Κατερίνα Κανελλοπούλου**, λογίστρια από τα Εξάρχεια που συντόνιζε τη συζήτηση μαζί με τον **Βασίλη Αρβανίτη** δάσκαλο από τον Κορυδαλλό και την **Ειρήνη Γαϊτάνου** φοιτήτρια από το ΕΜΠ, διάβασε ένα κείμενο που έδωσε το εναρκτήριο λάκτισμα για τοπικές συνελεύσεις παντού –στις γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά, στις πόλεις της επαρχίας, στους χώρους και στους κλάδους δουλειάς και σπουδών.

Ηταν ένα δυναμικό ξεκίνημα για μια δύσκολη και μακρόπνοη προσπάθεια. Ολοι φύγαμε πιο αισιόδοξοι και πιο αποφασισμένοι να δυναμώσουμε τη νέα ενότητα που αρχίσαμε να χτίζουμε και να την οδηγήσουμε εκεί που της αξίζει: στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στο σύστημα του κέρδους και του πολέμου.

Οι πρώτες τοπικές Συνελεύσεις

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 17/6
Κέντρο Νέων 7μμ

ΠΑΤΡΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 6.30μμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 21/6
Πάρκο Λιθαρίτσια 7μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ 25/6
Πάρκο Νέας Παραλίας 7μμ

ΧΑΝΙΑ
ΤΡΙΤΗ 26/6
Εργατικό Κέντρο 8.30μμ

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/6
Εργατικό Κέντρο 7.30μμ

Στις σχολές..

ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6
Κτίριο Δ, Αίθουσα 205 2μμ

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6
Αμφιθέατρο
Σ.Καράγιωργα 2, 2μμ

Υπάρχει και η εξαίρεση

Στην κοινή προσπάθεια που ξεκίνησε ξεχωρίζει η αντίδραση των ηγεσιών του ΝΑΡ και του ΜΕΡΑ. Υπάρχουν κι άλλες οργανώσεις που στέκονται κριτικά απέναντι στη νέα πρωτοβουλία, όπως το ΚΚΕ (μ–λ) και η ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη που εκπροσωπήθηκαν στη συνέλευση του Σαββάτου από τον Δημήτρη Μπαμπίλη και τον Σοφρώνη Παπαδόπουλο. Αλλά κανένας απ' αυτούς δεν εξαπέλυσε τις επιθέσεις που ακούσαμε από τον Κώστα Φωτάκη και διαβάσαμε στο ΠΡΙΝ της Κυριακής.

Η Πολιτική Επιτροπή του ΝΑΡ ξεκαθάρισε ότι το περιεχόμενο της εκλογικής παρέμβασης του ΜΕΡΑ *«δεν χωρά στο πλαίσιο, τη φυσιογνωμία και την πρακτική της εκλογικής πρωτοβουλίας ΣΕΚ-ΑΡΑΝ, η οποία δεν μπορεί να διορθωθεί με παζάρια και κοπτοραπτική κειμένων. Πρέπει να αλλάξει ριζικά, να ανατραπεί η βάση, ο άξονας της λογικής της.»*

Μέσα σε λίγες αράδες όλος ο σεχταρισμός συμπυκνωμένος. Η νέα κίνηση που γεννιέται δεν είναι υπόθεση όλου αυτού του κόσμου που πλημμύρισε το Θέατρο Αλίκη, αλλά «εκλογική πρωτοβουλία ΣΕΚ-ΑΡΑΝ». Και άμεσος στόχος του ΜΕΡΑ δεν είναι άλλος από την «ανατροπή της λογικής της.»

Με τέτοια οπτική πολύ εύκολα καταλήγει κανένας να πετάει λάσπη στο ΣΕΚ και να απαιτεί πιστοποιητικά αντικαπιταλιστικής νομιμοφροσύνης. Πρόκειται για διπλό λάθος.

Καρπός

Το ΣΕΚ είναι ιδρυτική συνιστώσα του αντικαπιταλιστικού χώρου στην Ελλάδα. Δίναμε μάχες για την αντικαπιταλιστική στρατηγική και προοπτική μέσα στο κίνημα σε εποχές που ο κύριος όγκος της αριστεράς υποκλινόταν στις λογικές των «σταδίων». Η σημερινή ριζοσπαστικοποίηση δεν έπεσε από τον ουρανό. Είναι καρπός των προσπαθειών που κάναμε όλοι όσοι παλέψαμε για την αντικαπιταλιστική έκρηξη της Γένοβας και τον αντιπολεμικό σεισμό της 15 Φλεβάρη 2003.

Σε κάθε περίπτωση το θέμα δεν είναι οι αδιαμφισβήτητες περγαμηνές του ΣΕΚ, αλλά η περιφρούρηση της ενωτικής προσπάθειας που έχει ξεκινήσει από κάθε απόπειρα ανατροπής της. Δεν πρόκειται να μετατρέψουμε τις συλλογικές διαδικασίες της νέας κίνησης σε δικομματικό καυγά γιατί έτσι φαντάζεται η ηγεσία του ΝΑΡ ότι θα ευοδωθεί η προσπάθειά της. Και είμαστε βέβαιοι ότι αυτή την πολιτική περιφρούρηση την επιθυμούν και θα την επιβάλουν όλοι οι αγωνιστές της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Παρεμβάσεις ομιλητών στην Συνέλευση του Σαββάτου θα βρείτε στις σελίδες 8,9,10,11

ΒΡΕΤΑΝΙΑ: Στις 24 Ιούνη

Διαδοχή Μπλερ-Μπράουν με αντιπολεμικό συλλαλητήριο

Σε λίγες μέρες ο Τόνι Μπλερ θα είναι παρελθόν για την Βρετανία. Ελάχιστοι, όμως, είναι αυτοί που θα τον αναπολήσουν.

Δέκα ολόκληρα χρόνια έχουν περάσει από τον εκλογικό θρίαμβο του Μάη του 1997 που έφερε το «νέο» του Εργατικό Κόμμα στην εξουσία. Ενα μαζικό κύμα διαμαρτυρίας είχε σαρώσει την χρονιά εκείνη την δεξιά κυβέρνηση του Τζον Μέιτζορ –του κληρονόμου της «σιδηράς» Μάρκαρετ Θάτσερ.

Ο Μπλερ, όμως, δεν ήταν το αντίδοτο, αλλά η συνέχεια του θατσερισμού. Χωρίς τις επιθέσεις της Θάτσερ, τις βαριές ήττες των συνδικάτων της δεκαετίας του 1980 και την διάλυση των πιο οργανωμένων κομματιών της εργατικής τάξης ο Μπλερ δεν θα είχε καταφέρει ποτέ να αναδειχτεί στην ηγεσία του Εργατικού Κόμματος.

Στην εξουσία ο Μπλερ συνέχισε την πολιτική της Θάτσερ –φτάνοντάς την σε νέα «ύψη», σε ύψη που η ίδια δεν είχε τολμήσει ούτε να ονειρευτεί.

Νεοφιλελευθερισμός

Η πρώτη-πρώτη πράξη της νέας κυβέρνησης ήταν η ανεξαρτητοποίηση της Τράπεζας της Αγγλίας, που από εδώ και πέρα θα είχε την δικαιοδοσία να καθορίζει μόνη της τα επιτόκια, χωρίς πολιτικές ή άλλες παρεμβάσεις. Ηταν η πρώτη ανοιχτή και απροκάλυπτη υποταγή στα δόγματα του νεοφιλελευθερισμού –αλλά όχι και η τελευταία.

Ο Μπλερ και ο Γκόρντον Μπράουν –ο υπουργός Οικονομικών του που ετοιμάζεται τώρα να τον διαδεχτεί- έκαναν, από την πρώτη κιόλας μέρα σημαία τους τις επιθέσεις στην Κοινωνική Πρόνοια. Και για να μην υπάρχουν αμφιβολίες ο Μπλερ δημοσίευσε ένα άρθρο στις εφημερίδες με τον προκλητικό τίτλο «Γιατί κήρυξα τον πόλεμο στην Κοινωνική Πρόνοια»

Τον Δεκέμβρη του 1997 η κυβέρνηση επέβαλλε μια «μεταρρύθμιση» που καταργούσε τα επιδόματα στις μονογονεϊκές οικογένειες. Υστερα ήρθε η σειρά των ανάπηρων να δούνε τα επιδόματά τους να πετσοκόβονται –στο όνομα της πάταξης της σπατάλης, φυσικά. Λίγους μήνες αργότερα η κυβέρνηση ανακοίνωσε την πρόθεσή της να ιδιωτικοποιήσει όλες τις δημοτικές κατοικίες –τα διαμερίσματα που οι δήμοι νοίκιαζαν, με χαμηλά ενοίκια, στους φτωχούς.

Ο Μπλερ και ο Μπράουν κομπάζουν σήμερα για τα υποτιθέμενα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής: η Βρετανία, λένε, δεν έχει γνωρίσει καμιά σοβαρή οικονομική κρίση μέσα στην δεκαετία 1997-2007, η ανεργία έχει μειωθεί και το μέσο βιοτικό επίπεδο έχει ανέβει.

Στην πραγματικότητα, όμως, οι «επιτυχίες» αυτές είναι –στην καλύτερη περίπτωση- χτισμένες στην άμμο. Στην χειρότερη, δεν βρίσκονται παρά μόνο στα χαρτιά. Η πολιτική της «ελεύθερης αγοράς» που ακολούθησαν είχε σαν αποτέλεσμα την συρρίκνωση της βιομηχανίας και την ολοένα και μεγαλύτερη εξάρτηση της βρετανικής οικονομίας από τις χρηματοπιστωτικές αγορές –από την διεθνή κερδοσκοπία με άλλα λόγια. Η βρετανική οικονομία είναι σήμερα πολύ πιο ευάλωτη απέναντι σε ένα πιθανό χρηματιστηριακό ή νομισματικό κραχ από ότι ήταν πριν από δέκα χρόνια –την εποχή που χτύπησε το κραχ τη νοτιοανατολική Ασία δηλαδή.

Η πολιτική αυτή, όμως, είχε και πολύ πιο άμεσες και ορατές συνέπειες: το χάσμα ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους διευρύνθηκε αντί να μικρύνει στα χρόνια της διακυβέρνησης των εργατικών. Το μερίδιο των μισθών και των συντάξεων υποχώρησε –από το 81% του ΑΕΠ το 1997 στο 79% το 2005.

Το Λονδίνο και η νότια Αγγλία επωφελήθηκαν από την άνθηση του City –του χρηματοπιστωτικού κέντρου του Λονδίνου. Η υπόλοιπη Βρετανία, όμως, χτυπήθηκε άγρια από την συρρίκνωση της βιομηχανίας και έγινε ακόμα πιο εξαρτημένη από τις δημόσιες δαπάνες. Αλλά οι δημόσιες δαπάνες βρίσκονται συνεχώς κάτω από την δαμόκλεια σπάθη των ιδιωτικοποιήσεων...

Πόλεμος

Πριν από τρεις βδομάδες οι εφημερίδα Independent δημοσίευσε τα αποτελέσματα ενός γκάλοπ για την υστεροφημία του Μπλερ. Από αυτούς που ρωτήθηκαν μόνο το 1% είπε ότι ο κόσμος θα θυμάται τον Μπλερ για τις 3 απανωτές του εκλογικές νίκες. Η συντριπτική πλειοψηφία –το 69%- είπε ότι θα τον θυμούνται για τον πόλεμο στο Ιράκ. Ενα 9% ακόμα είπε ότι θα τον θυμούνται για τις στενές του σχέσεις με τον Μπους.

Υπάρχουν τρεις βασικοί λόγοι που έχουν συνδέσει το όνομα του Μπλερ ανεξίτηλα με τον πόλεμο στο Ιράκ.

Ο πρώτος είναι τα ψέματα, οι κατασκευασμένες αναφορές των μυστικών υπηρεσιών για τα υποτιθέμενα «όπλα μαζικής καταστροφής» του Ιράκ και οι παραχαραγμένες εκθέσεις που «αποδείκνυαν» πόσο επικίνδυνος ήταν για την ανθρωπότητα ο Σαντάμ Χουσεΐν. Τώρα, παρόλο που τα όπλα μαζικής καταστροφής δεν βρέθηκαν ποτέ και παρόλο που αποκαλύφθηκε ανοιχτά και δημόσια η παραχάραξη (η έκθεση που «αποδείκνυε» ότι ο Σαντάμ έχει όπλα μαζικής καταστροφής είχε στηριχτεί σε ένα σενάριο μιας επιστημονικής εργασίας που είχε δημοσιευθεί πριν από μερικά χρόνια) ο Μπλερ συνεχίζει απτόητος τα ψέματα: η αντίσταση στο Ιράκ, σήμερα, είναι σύμφωνα με τον Μπλερ τρομοκρατία της αλ-Κάιντα!

Ο δεύτερος λόγος είναι το ίδιο το ατέλειωτο λουτρό αίματος στο Ιράκ. Πάνω από 650 χιλιάδες Ιρακινοί έχουν χάσει την ζωή τους από τις σφαίρες και τις βόμβες της «συμμαχίας των προθύμων» και των φίλων τους στα τέσσερα χρόνια του πολέμου. Οι πρόσφυγες ξεπερνούν τα δύο εκατομμύρια. Οι εικόνες από τα ακρωτηριασμένα παιδιά στα νοσοκομεία της Βαγδάτης που φτάνουν, παρόλες τις προσπάθειες λογοκρισίας στις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες είναι ένα μόνιμο σοκ για τον κόσμο, που δεν αφήνει τον πόλεμο να ξεχαστεί.

Το 1999, δυο χρόνια πριν την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους, ο Μπλερ σε μια ομιλία του στο Σικάγο είχε παρουσιάσει το «όραμα» και την «αποστολή» που είχε αναλάβει απέναντι στην ανθρωπότητα: την επιβολή των «δυτικών αξιών», ακόμα και με την βία, αν αυτό ήταν απαραίτητο. Τώρα αυτές οι «δυτικές αξίες» φαίνονται καθημερινά, ανάγλυφα, στις οθόνες των τηλεοράσεων –και είναι αξίες που κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να αποδεχτεί.

Ο κυριότερος λόγος όμως που ο κόσμος δηλώνει ότι θα θυμούνται τον Μπλερ για τον πόλεμο είναι η ίδια η σχεδόν βέβαιη, πια, ήττα των Αμερικανικών και των Βρετανικών δυνάμεων στο Ιράκ. Το Ιράκ έχει γίνει για τον Μπλερ και τον Μπους ότι και το Βιετνάμ για τον Νίξον, τον Κίσινγκερ και τον Μακναμάρα: ο πολιτικός τους τάφος.

Το αντιπολεμικό κίνημα στη Βρετανία απαντάει στη διαδοχή Μπλερ - Μπράουν με τον γνωστό του τρόπο: με ένα πανεθνικό συλλαλητήριο έξω από τη "στέψη" του Μπράουν στο Μάντσεστερ στις 24 Ιούνη.

Σωτήρης Κοντογιάννης

ΝΤΡΟΠΗ!

Η «ΑΥΓΗ» ΣΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Με έκπληξη και θυμό διαβάσαμε στις 30/5 άρθρο της εφημερίδας «ΑΥΓΗ» (δείτε www. avgi.gr) που καταφέρονταν ύπουλα ενάντια στον πρόεδρο Τσάβες και την κυβέρνηση της Βενεζουέλας και με το οποίο η εφημερίδα τάχθηκε ανοιχτά με το μέρος των υποκριτικών, τάχα «δημοκρατών» υποστηριχτών του ιδιωτικού καναλιού RCTV και ενάντια στην συντριπτική πλειοψηφία του λαού της Βενεζουέλας.

Η συντάκτρια Ελένη Τσερεζόλε χωρίς να αναφέρει τίποτα για τις επαναλαμβανόμενες προκλητικές εκκλήσεις του RCTV για πραξικόπημα και για τον άθλιο ρόλο του καναλιού το 2002 όταν και έγινε συνδιοργανωτής μαζί με τη CIA και την ολιγαρχία στην ανατροπή της εκλεγμένης κυβέρνησης Τσάβες, χαρακτηρίζει το κανάλι «μια ενοχλητική φωνή», που τάχα ο αυταρχικός Τσάβες αποφάσισε ξαφνικά να κλείσει...

Το άρθρο παραπλανεί και παραπληροφορεί, καθώς εμφανίζει το μπολιβαριανό κίνημα να ελέγχει τα ΜΜΕ, ενώ η αλήθεια είναι ότι το 95% των μέσων αυτών είναι σε ιδιωτικά χέρια, δηλαδή κάτω από τον έλεγχο της διεφθαρμένης ολιγαρχίας της Βενεζουέλας, η οποία προσπαθεί να δημιουργήσει με την κυριαρχία της στην ενημέρωση μια κοινωνική βάση για τις αντεπαναστατικές της βλέψεις.

Η κυρία αρθρογράφος μιλά επίσης στο άρθρο της για «διεθνείς αντιδράσεις» υπέρ του RCTV αναφέροντας σαν παραδείγματα μια σειρά αδιαφανών γραφειοκρατικών οργανώσεων που δεν εκπροσωπούν στην ουσία κανέναν εκτός των συμφερόντων που κρύβονται πίσω τους («Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα», «Human Rights Watch»), ενώ με πομπώδη τρόπο αναφέρονται ανάμεσα στους δικαίως αντιδρώντες η Ευρωβουλή, η οποία υιοθέτησε ψήφισμα ενάντια στη Βενεζουέλα κατόπιν πρωτοβουλίας της δεξιάς της πτέρυγας και η – φημισμένη άλλωστε για τη λαϊκότητα και δημοκρατικότητά της - αμερικανική Γερουσία!

Στο άρθρο περισσεύει το ειρωνικό ύφος ενάντια στο μαζικό λαϊκό μπολιβαριανό κίνημα, αφού το εκτεταμένο σχέδιο αποσταθεροποίησης της χώρας που εφαρμόζει εδώ και μέρες η ολιγαρχία μαζί με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (τεχνητές ελλείψεις στα βασικά καταναλωτικά αγαθά, εκκλήσεις από κανάλια όπως το ιδιωτικό «Globovision» για ένοπλη βία ακόμα και δολοφονία του Τσάβες, εικόνες του CNN με τον Τσάβες δίπλα στον αρχηγό της «Αλ Κάιντα») εμφανίζεται εμμέσως σαν μια ένοχη φαντασίωση του Τσάβες, ενώ τέλος και η μπολιβαριανή ηγεσία που πρόσφατα επανεξελέγη για πολλοστή φορά με το πρωτοφανές 63% και μάλιστα στη βάση του δημοκρατικότερου Συντάγματος στον κόσμο, εμφανίζεται σαν μια στρατιωτική κάστα που θέλει να γαντζωθεί στην εξουσία!

Καταγγέλλουμε στους έλληνες εργαζόμενους και στη νεολαία αυτό το άρθρο της «Αυγής» και καλούμε για άλλη μια φορά σε συμπαράσταση και αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την ολιγαρχία λαό της Βενεζουέλας.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΙΑ
«ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ!»
("HANDS OFF VENEZUELA!"
www.handsoffvenezuela.org)
e-mail : stamatiskar@yahoo.gr
ΤΗΛ: 210- 8211628, 6947038482

ΡΩΜΗ: 9 Ιούνη

Κίνημα-Πρόντι, 100-1

Με μια τεράστια διαδήλωση «υποδέχτηκε» το αντιπολεμικό κίνημα της Ιταλίας τον Μπους στην Ρώμη το περασμένο Σάββατο.

Ο Μπους πήγε στην Ιταλία ύστερα από πρόσκληση του Ρομάνο Πρόντι, του πρωθυπουργού της Κεντροαριστερής Κυβέρνησης της Ιταλίας - μιας κυβέρνησης στην οποία συμμετέχει και η «ριζοσπαστική» Κομμουνιστική Επανίδρυση του Φαούστο Μπερτινότι.

Η Επανίδρυση είχε παίξει τα προηγούμενα χρόνια βασικό ρόλο στο ξεδίπλωμα του αντιπολεμικού κινήματος στην Ιταλία. Στα μάτια των εκατοντάδων χιλιάδων οπαδών και ψηφοφόρων του η επίσκεψη του Μπους ήταν μια πρώτου μεγέθους προδοσία. Και δυστυχώς δεν είναι ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία. Η Ιταλία του Πρόντι συνεχίζει να συμμετέχει στον πόλεμο του Αφγανιστάν. Πριν από λίγους μήνες έδωσε την συγκατάθεσή της για την επέκταση της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης στην Βιτσέντζα.

Τα κόμματα της αριστεράς που συμμετέχουν στην κυβέρνηση προσπάθησαν να τρορπιλίσουν την αντιπολεμική διαδήλωση του Σαββάτου και να διαλύσουν το κίνημα οργανώνοντας μια δική τους «αντιπολεμική» συγκέντρωση στην Πλάτσα ντι Πόπολο της Ρώμης. Αλλά, όπως φαίνεται και από το γράμμα που ακολουθεί, η μπλόφα δεν έπιασε.

«Το αντιπολεμικό κίνημα νίκησε την Κυβέρνηση του Πρόντι 100-1

Η φοβερή διαδήλωση της 9ης Ιούνη ξεπέρασε κατά πολύ τις προσδοκίες μας.

150.000 άνθρωποι στους δρόμους, με μια ξεκάθαρη πλατφόρμα ενάντια στον Μπους, τον εγκληματία, ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο πόλεμο και τον μιλιταρισμό της κυβέρνησης του Πρόντι αποτελούν μια αισθητή επιτυχία.

Οι γραμματείς των φιλοκυβερνητικών κομμάτων της αριστεράς, χωρίς κόσμο, εγκαταλείφθηκαν ακόμα και από τους ίδιους τους αγωνιστές τους οι οποίοι συμμετείχαν μαζικά στην αντικυβερνητική διαδήλωση.

Η αναλογία ανάμεσα στους αριθμούς (1-100) κλείνει μια για πάντα τις διενέξεις για τα υποτιθέμενα «δύο κινήματα».

Χθες υπήρχε ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ και είναι η συνέχεια της ισχυρής μας αντίθεσης στον πόλεμο (όποιος και να τον κάνει) των τελευταίων χρόνων, ενάντια στον μιλιταρισμό, ενάντια στις βάσεις και τις στρατιωτικές δαπάνες.

Η απάντηση της κυβέρνησης μετά την διαμάχη ήταν απαράδεκτη. Ο Πρόντι δήλωσε, με έναν υπεροπτικό και αυτοκτονικό τρόπο, ότι η στρατιωτική Αμερικανική Βάση Νταλ Μολιν στην Βιτσέντζα θα χτιστεί. Κάνει λάθος: δεν θα χτιστεί, ούτε τώρα, ούτε ποτέ στο μέλλον.

Στο τέλος της διαδήλωσης κάποιες μικρές συγκρούσεις, που περιλάμβαναν μερικές δεκάδες ανθρώπους που δεν είχαν σχέση με τους διοργανωτές της διαδήλωσης, χρησιμοποιήθηκαν για να θάψουν την επιτυχία του κινήματος και να κρύψουν την φιλοκυβερνητική αποτυχία. Αλλά αυτό δεν είναι παρά ένα προπέτασμα καπνού που γρήγορα θα εξαφανιστεί.

Το ιδιαίτερο νέο είναι ότι το αντιπολεμικό κίνημα έδειξε χθες, για μια ακόμα φορά, την δύναμή του και την αποφασιστικότητά του ενάντια σε μια κυβέρνηση που όπως και του Μπερλουσκόνι, ακολουθεί πολιτική πολέμου και μιλιταρισμού».

Πιέρο Μπερνόκι
Συνομοσπονδία Κόμπας

Το κίνημα στο Ρόστοκ

Οι κινητοποιήσεις που οργανώθηκαν στο Ρόστοκ ενάντια στους G8 την περασμένη βδομάδα ήταν ένα βήμα μπρος για το αντικαπιταλιστικό κίνημα και για όλο τον κόσμο που παλεύει ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Ηταν μια καθαρή απόδειξη ότι 6 χρόνια μετά τη Γένοβα, το κίνημα έχει δοκιμαστεί, έχει περάσει τις φάσεις και τις δοκιμασίες του, αλλά είναι παρόν και ζωντανό και εξακολουθεί να συσπειρώνει και να εμπνέει μυριάδες κόσμου.

Παραμονές των διαδηλώσεων, όλος σχεδόν ο επίσημος πολιτικός κόσμος, αναλυτές, ΜΜΕ, μιλούσαν για «κρίση», αποστράτευση και αδιέξοδα του κινήματος, για τα δρακόντεια μέτρα που όφειλε (φυσικά) να λάβει η γερμανική αστυνομία για να μην έχουμε παρατράγουδα κλπ. Ένας τεράστιος φράκτης υψώθηκε γύρω από το χώρο της συνόδου στο θέρετρο Χάιλιγκενταμ και χιλιάδες ειδικοί αστυνομικοί τύπου «ρόμποκοπ» εγκαταστάθηκαν στην πόλη και τα περίχωρα έτοιμοι να συντρίψουν κάθε ανταρσία. Όμως το κίνημα δεν είχε ακόμη μιλήσει.

Η αρχή έγινε το Σάββατο 2 Ιούνη με τη μεγάλη διαδήλωση στο Ρόστοκ. Εκατοντάδες πούλμαν με διαδηλωτές κατάκλυσαν την πόλη από κάθε γωνιά της Γερμανίας. Όταν το ποτάμι ξετυλίχτηκε, 80.000 κόσμου βαδίσαμε από δύο διαφορετικές προσυγκεντρώσεις που τελικά συναντήθηκαν στο λιμάνι. Η ατμόσφαιρα μύριζε Γένοβα. Δύο γιγάντιοι πλαστικοί χιονάνθρωποι της Greenpeace, έστελναν το δικό τους μήνυμα για την κλιματική αλλαγή. Κλόουν, ξυλοπόδαροι, βανάκια με μουσικές, καλόγριες, συνδικάτα και οργανώσεις της αριστεράς, νεολαία, έφτιαχναν το μωσαϊκό. Οι πολύχρωμες σημαίες «PACE» ανέμιζαν πλάι σε πανώ εργατικών σωματείων, η φιγούρα της Ρόζας Λούξεμπουργκ έπαιρνε τη δική της εκδίκηση ξεπροβάλλοντας πλάι στα πανώ του Αριστερού κόμματος, (το οποίο ετοιμάζεται για το ιδρυτικό του συνέδριο) και είχε μια ομολογουμένως εντυπωσιακή σε μέγεθος και ενθουσιασμό παρουσία. Η Συμμαχία Σταματήστε Τον Πόλεμο διαδήλωσε με το μπλοκ του διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος.

Φθάνοντας στο λιμάνι δε μας περίμενε μόνο η εξέδρα, όπου γίνονταν χαιρετισμοί και ανακοινώσεις, αλλά και μια δυσάρεστη έκπληξη, καθώς η αστυνομία δεν άργησε να επιτεθεί στους διαδηλωτές, κόβοντας στα δύο τα μπλοκ. Μερικές δεκάδες (δικαιολογημένες) πέτρες ήταν αρκετές για να αρχίσουν τα όργανα. Η βραδιά έκλεισε άδοξα με μάνικες, σπρέι και συλλήψεις, καθώς ο Γουόλντεν Μπέλλο έδινε μια εμπνευσμένη ομιλία, αλλά και πείσμα από τη μεριά των διαδηλωτών. Οι κινητοποιήσεις δεν τέλειωσαν, είχαν μόλις αρχίσει.

Στο κάμπινγκ του Ρόστοκ όπου μείναμε φαινόταν πόσο μαζική ήταν η κινητοποίηση. Εκατοντάδες στρέμματα είχαν καλυφθεί από σκηνές, οχήματα και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς, χιλιάδες κόσμος που περίμενε υπομονετικά στις πελώριες ουρές, όμως κανείς δεν διαμαρτυρόταν. Η εικόνα που ερχόταν από τα ΜΜΕ ήταν εξοργιστική: «Βία-Χάος-Αναρχία» ήταν το παρασύνθημα, χοντρά ψέματα, το Ρόστοκ στην πραγματικότητα σήμαινε πολύ περισσότερα.

Η επόμενη μέρα προέβλεπε μια σειρά από γεγονότα: σεμινάρια, αντιπολεμική συνέλευση, μεγάλη εκδήλωση του Αριστερού κόμματος στο Bad Doberan, μάθαμε ότι οι χθεσινοί συλληφθέντες είχαν αφεθεί ελεύθεροι. Αρκετός κόσμος έφευγε, έπρεπε να επιστρέψει στις δουλειές του. Όμως το πνεύμα της διαδήλωσης και της συλλογικότητας δεν είχε εξατμιστεί, οι κινητοποιήσεις θα συνέχιζαν.

Συνθήματα

Τη Δευτέρα, 4 Ιούνη είχε προγραμματιστεί αντιρατσιστική πορεία από ένα κέντρο κράτησης προσφύγων προς το Ρόστοκ. Η αστυνομία, με φουσκωμένο το ηθικό από τη λάσπη των ημερών προσπάθησε να την βγάλει παράνομη. Όμως πάνω από 6.000 ακτιβιστές τελικά συγκεντρώθηκαν (οι διοργανωτές είχαν δηλώσει στους μπάτσους ότι περίμεναν 2.000) και μέχρι τις 6 το απόγευμα διεκδίκησαν το δικαίωμα στο να διαδηλώνεις, κυριολεκτικά διεκδίκησαν τους δρόμους φωνάζοντας αντιρατσιστικά και άλλα συνθήματα: «Σε ποιόν ανήκουν οι δρόμοι; -Σε μας! Σε ποιόν ανήκει ο κόσμος; - Σε μας!», μεταφράζεται το σύνθημα.

Τα επεισόδια δεν έλειψαν (ούτε οι προκλήσεις της αστυνομίας, με τις μάνικες νερού και τα ψεκάσματα), όμως η μεγάλη εικόνα ήταν αυτή που ερχόταν από το πλήθος του κόσμου που διαδήλωνε. Οι εντυπώσεις είχαν ήδη αντιστραφεί. Δεν ήταν μια χούφτα «ακραίοι που δημιουργούσαν επεισόδια», αλλά χιλιάδες, με τη φανερή συμπαράσταση ακόμη περισσότερων απλών ανθρώπων, η αστυνομική επιχείρηση είχε αρχίσει να χωλαίνει.

Την Τρίτη, οι δεξιές φυλλάδες το γύρισαν στην κλάψα: «Εκατοντάδες αστυνομικοί τραυματίες. Πού είναι το κράτος»; Κοίτα ποιος μιλάει... Τα νέα έφτασαν γρήγορα, ο Μπους έρχεται τελικά σήμερα. Αρκετός κόσμος αυθόρμητα επιχειρεί να τρέξει να τον «υποδεχθεί» αναλόγως στο Rostock Laage, λίγοι τα καταφέρνουν.

Κι έτσι φτάσαμε στην Τετάρτη, τη μέρα που είχαν προγραμματιστεί οι αποκλεισμοί των δρόμων. Από νωρίς το πρωί, ο κόσμος συνέρεε από τα κάμπινγκ προς τα καθορισμένα σημεία προσυγκέντρωσης από όπου θα ξεδιπλώνονταν τα μπλόκα. Στο Addmanschagen, σημείο συνάντησης για το κάμπινγκ του Ρόστοκ, κάποια στιγμή είχαν μαζευτεί 6.000 άνθρωποι, στο Reddelich 3.000. Οι επιχειρήσεις με τα μπλόκα είχαν τεράστια επιτυχία. Οι διαδηλωτές αναπτύσσονταν ανά πέντε ομάδες (γι'αυτό και ονομάστηκε «τακτική των 5 δακτύλων» της παλάμης), διέσχιζαν τα χωράφια με τα καλαμπόκια και κατέληγαν σε συγκεκριμένα σημεία όπου θα επιχειρούσαν το μπλόκο. Η αστυνομία μάταια ψέκαζε και κατάβρεχε τις φυτείες, παίζοντας κυνηγητό στους αχανείς αγρούς και χάνοντας τα αυγά και τα καλάθια μαζί. Σύντομα όλοι οι δρόμοι πρόσβασης στο χώρο των G8 είχαν κλείσει. Αρκετός κόσμος έμεινε όλο το βράδυ στο δρόμο, τα ΜΜΕ αυτή τη φορά είχαν θετικό ρόλο μια και η αστυνομία κόλωνε να επιτεθεί μπροστά στις κάμερες. Ο κόσμος πανηγύριζε.

Δεν ήταν όμως μόνο ζήτημα ορθής στρατιωτικής οργάνωσης, η υπεροχή του κινήματος ήταν κυρίως πολιτική. Η τακτική πέτυχε γιατί συμμετείχε μεγάλος αριθμός ακτιβιστών και όχι μόνο οι 2.000 αποφασισμένοι του μαύρου μπλοκ, η διαίρεση ανάμεσα στους «πολιτισμένους» διαδηλωτές του Σαββάτου και τη «σάρα και τη μάρα» δεν έπιασε. Οι κάτοικοι της περιοχής μαζεύτηκαν και χειροκροτούσαν τα μπλόκα, κάποιοι μοίραζαν μπουκάλια με νερό στους διαδηλωτές, γιατί η κοινή γνώμη, παρά τις ψευτιές και την προβοκατορολογία ουσιαστικά σιχαίνεται τους G-8 και τα παζάρια τους, κι αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία. Το Ρόστοκ είναι μια πόλη της πρώην Ανατολικής Γερμανίας που χτυπήθηκε άγρια από την οικονομική κρίση, με ναυπηγεία που κλείνουν, με άνεργους λιμενεργάτες, οι νεοναζί είχαν προσπαθήσει επανειλημμένα να κερδίσουν από τη δυσαρέσκεια. Όμως στη διάρκεια των εκδηλώσεων δεν τους έπαιρνε να οργανώσουν αντιδιαδήλωση, αρκέστηκαν να καλέσουν σε μια συγκέντρωση – φιάσκο στο Βερολίνο, παρέα με την αστυνομία. Αντίθετα, οι μαζικές οργανώσεις της πόλης, τα συνδικάτα, τα αντιπολεμικά δίκτυα ήταν με τους διαδηλωτές. Αυτή ήταν η μυρωδιά της Γένοβα. Στην αντισύνοδο που οργανώθηκε (μάλλον ατυχώς χρονικά) 5 έως 7 Ιούνη, κόσμος ηλιοκαμένος και καταβρεγμένος κατέφθανε από τα μπλόκα για να συζητήσει τα μεγάλα ζητήματα. Η βραδινή συζήτηση για παράδειγμα, με τη Suzan George, τον Alex Callinicos και τον John Holloway είχε θέμα την εναλλακτική προοπτική του κινήματος απέναντι στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση.

Στο Ρόστοκ οι G-8 και οι προστάτες και απολογητές τους ξεμπροστιάστηκαν πανηγυρικά, δεν είναι μόνο οι διαπιστώσεις για τα πλακώματα και τις αντιφάσεις τους, είναι ότι το δυναμικό που τους αμφισβητεί συνειδητά από τα κάτω είναι παρόν και ζωντανό, σε όλες τις πολιτικές και οργανωτικές παραλλαγές του. Αυτό το διακύβευμα κερδήθηκε από το κίνημα, γι'αυτό και το κρατούμενο για τους ακτιβιστές της Πρωτοβουλίας Γένοβα και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, στο Ρόστοκ, στην Αθήνα και παντού είναι πως ό,τι κάναμε άξιζε τον κόπο, κι ακόμα πιο πολύ αξίζει να συνεχίσουμε.

Δήμητρα Κυρίλλου

Πρωτόγνωρες στιγμές μπροστά στο Δημαρχείο της Αθήνας. Η Κατερίνα Θωΐδου και ο Μοντασέρ Σολ συντονίζουν την Γιορτή των Πακιστανών

Μαχητές της Δημοκρατίας σε Πακιστάν και Ελλάδα

Με πανηγυρική εκδήλωση στην πλατεία Κοτζιά γιόρτασε η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδος την αθώωση του προέδρου της Τζαβέντ Ασλάμ και την απόρριψη της απέλασής του στη χούντα του Πακιστάν. Εκατοντάδες πακιστανοί και συμπαραστάτες συγκεντρώθηκαν το απόγευμα της Κυριακής 10 Ιούνη για να γιορτάσουν τη μεγάλη αυτή νίκη ενάντια στην προσπάθεια της πακιστανικής πρεσβείας και της κυβέρνησης Καραμανλή να τιμωρήσουν τον άνθρωπο που πρωτοστάτησε στην αποκάλυψη του σκανδάλου των απαγωγών.

Η γιορτή ξεκίνησε με τα εγκαίνια των νέων γραφείων της Πακιστανικής Κοινότητας δίπλα στο δημαρχείο. Τα τελευταία δυο χρόνια, η δυναμική αντίσταση της Κοινότητας στις σκευωρίες της πακιστανικής πρεσβείας και η μάχη για να μην περάσει η ισλαμοφοβία της κυβέρνησης Καραμανλή, έχει συσπειρώσει τους πακιστανούς γύρω από την κοινότητά τους. Δείγμα αυτής της συσπείρωσης είναι και τα νέα μεγαλύτερα γραφεία της κοινότητας στο κέντρο της Αθήνας.

Αμέσως μετά, στην εξέδρα που είχε στηθεί στην πλατεία Κοτζιά πήραν το λόγο δεκάδες συμπαραστάτες του Τζαβέντ Ασλάμ, μάρτυρες υπεράσπισης, εκπρόσωποι οργανώσεων, συνδικάτων και κομμάτων της αντιπολίτευσης. Ολοι στάθηκαν στο θάρρος της πακιστανικής κοινότητας και δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν να είναι στο πλευρό της μέχρι να τιμωρηθούν οι πραγματικοί ένοχοι των απαγωγών.

Ο **Αρης Μουσιώνης**, βουλευτής Σερρών του ΠΑΣΟΚ μίλησε για τη συμβολή ολόκληρου του ελληνικού λαού στην αθώωση του Τζαβέντ ενώ ο **Γιώργος Θεοδώρου**, από την Κομματική Οργάνωση Αθήνας του ΚΚΕ τόνισε ότι από τη μεριά του ΚΚΕ θα συνεχιστεί η προσπάθεια να δυναμώνει η ενότητα της εργατικής τάξης για τη νομιμοποίηση των μεταναστών, για το δικαίωμα στη δουλειά, για το δικαίωμα στη μόρφωση, στη σύνταξη, στην υγεία, για τα δημοκρατικά δικαιώματα.

Ο **Γιώργος Αλεβυζάκης**, εκπρόσωπος της Γραμματείας Μεταναστών της ΓΣΕΕ είπε ότι σήμερα είναι μια νίκη της δημοκρατίας και της εργατικής τάξης αλλά ότι ο αγώνας χρειάζεται συνέχεια καθώς η πακιστανική πρεσβεία έχει στείλει 200 ονόματα πακιστανών στην περιφέρεια για να μην τους δοθούν άδειες παραμονής.

Ο **Αντώνης Καρράς**, υπεύθυνος Τομέα Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΠΑΣΟΚ υποσχέθηκε με τη σειρά του τη συνέχεια του αγώνα, ενώ ο **Δημήτρης Σουλιώτης**, μέλος της συντονιστικής επιτροπής της «Δημοκρατικής Συσπείρωσης για τις Λαϊκές Ελευθερίες και την Αλληλεγγύη» τόνισε ότι η καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών δεν θα περάσει.

Με δυνατά χειροκροτήματα υποδέχτηκαν οι συγκεντρωμένοι τον **Γιάννη Σηφακάκη**, συντονιστή της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο που θύμισε την διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης στον Τζαβέντ και την συμπαράσταση ολόκληρου του αντιπολεμικού κινήματος και μίλησε για τα μέτωπα της υπόθεσης των απαγωγών που είναι ακόμα ανοιχτά.

Η **Αλεξία Τσούνη**, από τη Διεθνή Αμνηστία, μίλησε για το αίτημα να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ένοχοι για τις απαγωγές, ενώ ο **Γιάννης Βάρλας**, από την Πρωτοβουλία Ενάντια στις Απαγωγές περιέγραψε το πλαίσιο της τρομοϋστερίας που στήνεται διεθνώς.

Ο **Πέτρος Κωνσταντίνου**, συντονιστής της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ, μίλησε για το θάρρος των 28 απαχθέντων πακιστανών και την συνεχιζόμενη προσπάθεια να κουκουλωθεί το σκάνδαλο των απαγωγών ενώ ο **Αλέκος Αλαβάνος**, πρόεδρος του ΣΥΝ, επαίνεσε τους πακιστανούς που στάθηκαν στο πλευρό του Τζαβέντ κόντρα στις πιέσεις της πρεσβείας.

Ο **Ναΐμ Ελγαντούρ**, πρόεδρος της Μουσουλμανικής Ενωσης Ελλάδας κάλεσε όλους τους συγκεντρωμένους στο επόμενο ραντεβού του αντιπολεμικού κινήματος, στη διαδήλωση της 12 Ιούλη για τον εορτασμό του ενός χρόνου από τη νίκη της Χεζμπολάχ και την ήττα του Ισραήλ στο Λίβανο, ενώ ο **Γιώργος Γκουντούνας** και ο **Φραγκίσκος Ραγκούσης**, δικηγόροι της Πακιστανικής Κοινότητας μίλησαν για την εμπειρία τους δίπλα στην πακιστανική κοινότητα και στον Τζαβέντ, για τα ψέματα της πρεσβείας και της κυβέρνησης Καραμανλή καθώς και για τη σκανδαλώδη προσπάθειά τους να κλείσουν την υπόθεση των απαγωγών με παρανομίες για να σταματήσουν οι έρευνες.

Ανάμεσα στις ομιλίες ο πακιστανός τραγουδιστής **Ιμπραχίμ Φεζ** ξεσήκωνε με τα τραγούδια του τον κόσμο που χειροκροτούσε και φώναζε συνθήματα. Τελευταίος ανέβηκε στην εξέδρα ο **Τζαβέντ Ασλάμ** λέγοντας *"Βλέπω όλους τους συμπαραστάτες σήμερα που ήταν πάντα μαζί μας, που μας έδωσαν δύναμη. Ενα πολύ μεγάλο ευχαριστώ σε όλους. Εμείς έχουμε κουράγιο και εσείς έχετε κουράγιο. Θα συνεχίσουμε. Δεν θα αφήσουμε κανένα να κάνει παρανομίες και να παραβιάζει τα δικαιώματά μας. Θα συνεχίσουμε μέχρι να τιμωρηθούν οι ένοχοι, μέχρι να πάρουμε τελική δικαιοσύνη, μέχρι να νικήσουμε. Δεν είμαστε κουρασμένοι, είμαστε δυνατοί".*

Λένα Βερδέ

Στις 12 Ιούλη κλείνει ένας χρόνος από την κήρυξη του πολέμου του Ισραήλ ενάντια στον Λίβανο. Τότε η Αντίσταση του λιβανέζικου λαού οδήγησε σε μια ήττα το Ισραήλ και έδωσε αυτοπεποίθηση στην Αντίσταση σ' ολόκληρη την περιοχή για να συνεχίσει τον αγώνα της.

Σήμερα, το Ισραήλ προσπαθώντας να πάρει τη ρεβάνς βομβαρδίζει τη Λωρίδα της Γάζας και εισβάλλει στη Δυτική Όχθη. Ενώ στον Λίβανο οι Παλαιστίνιοι που ζουν στους προσφυγικούς καταυλισμούς δολοφονούνται ανεξέλεγκτα και αναγκάζονται να ξαναπάρουν το δρόμο της προσφυγιάς.

Είναι δεδομένες οι ευθύνες της ελληνικής κυβέρνησης σε αυτές τις σφαγές. Συμμετέχει στην Πολυεθνική Δύναμη στο Λίβανο και δεν αντιδρά στον οικονομικό αποκλεισμό που έχει επιβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση στον λαό της Παλαιστίνης επειδή διάλεξε σαν κυβέρνηση τη Χαμάς.

Στις πλάτες του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος πέφτει ξανά το καθήκον να ξεσηκωθεί ενάντια σ' αυτήν τη φρίκη και να απαιτήσει "Λευτεριά στην Παλαιστίνη".

Τα συνδικάτα έχουν πρωτοστατήσει μέχρι σήμερα στην αντιπολεμική δράση. Πέρσι, μέσα στο κατακαλόκαιρο οργανώσαμε σε συνεργασία με τα αντιπολεμικά κινήματα και τις οργανώσεις των Λιβανέζων και των Παλαιστίνιων συλλαλητήρια ενάντια στην ισραηλινή εισβολή. Το ίδιο πρέπει να κάνουμε ξανά και σήμερα.

Όλοι στις 12 Ιούλη στο συλλαλητήριο προς την πρεσβεία του Ισραήλ!

Δημήτρης Τσουκαλάς,
πρ. πρόεδρος ΟΤΟΕ

Μήνυση Αστυνομικών κατά του Π.Κωνσταντίνου

Κλιμακώνονται οι επιθέσεις της αστυνομίας σε βάρος της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδος και των συμπαραστατών τους, καθώς η κυβέρνηση Καραμανλή επιχειρεί να βάλει την υπόθεση των απαγωγών στο αρχείο της δικαιοσύνης. Την προηγούμενη βδομάδα τρεις αστυνομικοί του τμήματος Ομονοίας κατέθεσαν μήνυση στον Πέτρο Κωνσταντίνου, συντονιστή της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ για "προσβολή της τιμής και της αξιοπρέπειάς" τους. Οι "αξιοπρεπείς" αστυνομικοί προσβλήθηκαν γιατί ο Πέτρος είχε υπερασπιστεί έναν πακιστανό μετανάστη που κατήγγειλε ότι οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί του είχαν κλέψει τα χρήματά του!

"Στις 19 Δεκέμβρη 2006 γύρω στις 6.30μμ πήγα πίσω από το Δημαρχείο της Αθήνας μετά από ειδοποίηση της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδος ότι κάποιοι που δήλωναν αστυνομικοί είχαν κάνει έρευνα στον Πακιστανό μετανάστη Ζιαράτ Αλί και του αφαίρεσαν τα λεφτά του δώρου του", μας είπε ο Πέτρος Κωνσταντίνου. Βρήκα τον Πακιστανό μετανάστη τρομοκρατημένο. Οταν έκανα φασαρία για την κλοπή, μου απάντησε ένας κύριος από μια ομάδα τριών ατόμων που βρίσκονταν εκεί: 'Καλά πως εσύ πιστεύεις ένα Πακιστανό μετανάστη και όχι εμένα που είμαι αστυνομικός;' και τράβηξε το μπουφάν του για να μου δείξει το πιστόλι με φανερά απειλητικό τρόπο.

Η παρουσία των ΜΜΕ που ειδοποίησα και ήρθαν λίγο μετά στο χώρο ανάγκασε τους αστυνομικούς να πάμε στο τμήμα. Εξω από το τμήμα έκαναν δηλώσεις για το γεγονός. Ενώ η καταγγελία του πακιστανού που κατέθεσε τότε μήνυση στους αστυνομικούς, υποτίθεται ότι οδήγησε σε επέμβαση του τμήματος Εσωτερικών Υποθέσεων, όμως ποτέ δεν έγινε κάποια δίωξη εναντίον τους.

Η μήνυση των αστυνομικών εναντίον μου, που μάλιστα λένε ότι "ανακάλυψαν" το όνομά μου από δημοσιεύματα στην Ελευθεροτυπία και δηλώσεις μου στο MEGA, γίνεται παράλληλα με την βαρύνουσας σημασίας δίωξης για κατασκοπεία σε βάρος δημοσιογράφων της εφημερίδας ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ που έφεραν στο φως την εμπλοκή της ΕΥΠ στις απαγωγές. Οσες 'τυχαίες ιστορίες' και να στήσει το ακούραστο παρακράτος εν κράτος του κ.Β.Πολύδωρα εμείς δεν θα κουραστούμε να καταγγέλουμε τις απαγωγές και τις προσπάθειες τρομοκράτησης των πακιστανών".

Την ίδια στιγμή η αστυνομία προχωρά σε συλλήψεις μελών της Πακιστανικής Κοινότητας. "Την προηγούμενη Παρασκευή δύο επίλεκτα στελέχη της Πακιστανικής Κοινότητας, που στάθηκαν όλο αυτό το διάστημα στο πλευρό του Τζαβέντ Ασλάμ συνελήφθησαν από την ελληνική αστυνομία χωρίς να υπάρχει λόγος, χωρίς να τους πουν γιατί", είπε στην γιορτή των Πακιστανών την Κυριακή ο Γιώργος Γκουντούνας, δικηγόρος της Κοινότητας, "Μπήκαν στα σπίτια τους, τα ψάξανε, τους κράτησαν 5 ώρες, τους απαγορεύσανε να επικοινωνήσουνε με δικηγόρο και μετά τους άφησαν σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Είμαστε μπροστά σε μια μεθόδευση για να κλείσει η υπόθεση των απαγωγών. Δεν θα την αφήσουμε να κλείσει».

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ Στις 12 Ιούλη

Στις 12 Ιούλη διαδηλώνουμε αντιπολεμικά στο Πάρκο Ελευθερίας στην Αθήνα με πορεία στην πρεσβεία του Ισραήλ, καθώς κλείνει ένας χρόνος από την κήρυξη πολέμου από το Ισραήλ στον Λίβανο. Η Αντίσταση του Λιβάνου μας καλεί να βγούμε στους δρόμους για να καταγγείλουμε το συνεχιζόμενο πόλεμο του Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστίνιων και τις απειλές που εξαπολύει ακόμα σε βάρος όλων των γειτονικών χωρών. Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο έχει ήδη ανταποκριθεί στο κάλεσμα και αναμένονται πολλές άλλες συμμετοχές για το συλλαλητήριο. Ηδη καλούν η Ενωση Μουσουλμάνων Ελλάδας και η Πακιστανική Κοινότητα. Το αντιπολεμικό κίνημα της Μέσης Ανατολής έχει ενώσει τη φωνή του στο πρόσφατο συνέδριο του Καΐρου και στις 12 Ιούλη θα υπάρχουν διαδηλώσεις σε πολλά σημεία του αραβικού κόσμου.

Ο πόλεμος του Ισραήλ ενάντια στο Λίβανο πέρσι το καλοκαίρι συγκλόνισε ολόκληρο τον κόσμο. Το Ισραήλ βομβάρδιζε τις φτωχογειτονιές της νότιας Βηρυτού, διέλυσε ένα σημαντικό μέρος της υποδομής του Λιβάνου, ισοπέδωσε εκατοντάδες πολυκατοικίες, ενώ ταυτόχρονα εισέβαλε στο Νότο, αναγκάζοντας δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Κι όμως αυτή η τεράστια κινητοποίηση της τέταρτης σε δύναμη στρατιωτικής μηχανής του κόσμου οδηγήθηκε σε ήττα. Οι μαχητές της Αντίστασης που οργανώθηκε με κέντρο τη Χεζμπολάχ, αλλά και την Αριστερά του Λιβάνου δεν επέτρεψαν στο Ισραήλ να προχωρήσει πέρα από λίγα χιλιόμετρα από τα σύνορα ενώ το δίκτυο της Αντίστασης στη Βηρυτό κάλυψε τις ανάγκες των προσφύγων για να μην προκληθεί χάος. Το Ισραήλ ηττήθηκε για πρώτη φορά από τον πόλεμο του 1956.

Δρόμοι

Στην Ελλάδα έχουμε ακόμη πιο συγκεκριμένους λόγους για να βγούμε αντιπολεμικά στους δρόμους στις 12 Ιούλη. Η ελληνική κυβέρνηση βρίσκεται μπλεγμένη πολύ ενεργά στα σχέδια του Μπους και του Ισραήλ. Η Μπακογιάννη, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, βρίσκεται στη Μέση Ανατολή. Ανάμεσα σε άλλους ηγέτες της περιοχής, επισκέπτεται τον Εχούντ Ολμέρτ, τον πρωθυπουργό που διέταξε τον πόλεμο πέρσι το καλοκαίρι και την Τζίπι Λίβνι, την υπουργό Εξωτερικών που ασκεί κριτική γιατί ο πόλεμος έπρεπε να είναι σκληρότερος.

Η επίσκεψη της Μπακογιάννη γίνεται με δύο όπλα στη φαρέτρα της που δηλώνονται ρητά στην ανακοίνωση του Υπουργείου Εξωτερικών. Λέει ότι η Ελλάδα μπορεί να παίξει ρόλο όπως έδειξε η συμμετοχή της στην διαμόρφωση του ψηφίσματος 1701 και η ένταξή της στην στρατιωτική δύναμη Unifil. Το 1701 είναι το ψήφισμα που έβγαλε ο ΟΗΕ τον Αύγουστο, για να συμμαζέψει την κατάσταση όταν το Ισραήλ έχασε. Ο "ειρηνευτικός" ΟΗΕ δεν ζήτησε ποτέ από το Ισραήλ να σταματήσει τον πόλεμο, αλλά ενδιαφέρθηκε να στείλει δυνάμεις στη χώρα που δέχθηκε την επίθεση, προφανώς για να ασκεί έλεγχο στην Αντίσταση. Η Μπακογιάννη περηφανεύεται που η Ελλάδα συνδιαμόρφωσε αυτή την απόφαση και μάλιστα έχει στείλει και ελληνικό στρατό και πλοία στο Λίβανο.

Παράλληλα, στην Ελλάδα βρίσκεται ο υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Νίκολας Μπερνς που έχει συναντηθεί ήδη με τον Καραμανλή και τη μισή κυβέρνηση. Είναι μια επίσκεψη που συμπληρώνει την περιοδεία Μπους στα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση προβάλλεται ως ο πιο ισχυρός παράγοντας των Βαλκανίων που αναλαμβάνει ρόλο για να εφαρμοστούν τα σχέδια των Αμερικάνων με πρώτο απ' όλα την "ανεξαρτητοποίηση" του αμερικάνικου προτεκτοράτου στο Κόσοβο. Η κυβέρνηση Καραμανλή έχοντας στρατό στο Αφγανιστάν, στο Κόσοβο, στη Βοσνία, την Αλβανία, το Λίβανο, συμμετέχοντας στις "αντιτρομοκρατικές" επιχειρήσεις από τη Μεσόγειο ως τον Ινδικό Ωκεανό διεκδικεί για τον εαυτό της το ρόλο του πιο πιστού και ικανού φίλου του Μπους στην περιοχή από τα Βαλκάνια ως τη Μέση Ανατολή.

Στις 12 Ιούλη δεν διαδηλώνουμε μόνο γενικά ενάντια στη βαρβαρότητα της ισραηλινής κατοχής και του συνολικότερου πολέμου του Μπους. Αλλά και ενάντια στη "δικιά μας" κυβέρνηση που συμμετέχει σ' αυτόν τον πόλεμο και προσπαθεί να μας παρασύρει όλο και πιο βαθειά στο χάος.

Να σπάσουμε την πολιορκία των Παλαιστινίων

Στην τέταρτη βδομάδα έχει μπει η πολιορκία του παλαιστινιακού καταυλισμού Ναχρ αλ-Μπάρεντ στο βόρειο Λίβανο από τον λιβανέζικο στρατό. Οχι μόνο η κατάσταση δεν φαίνεται να εκτονώνεται αλλά προετοιμάζεται κλιμάκωση. Οι νεκροί έχουν ξεπεράσει τους 130 και από τις δύο πλευρές. Ο λιβανέζικος στρατός συγκεντρώνει ισχυρότερο πυροβολικό και τανκς ενώ ενισχύει και τα πολεμικά πλοία που σημαδεύουν τον καταυλισμό. Οι περισσότεροι από τους 30 χιλιάδες Παλαιστίνιους που ζούσαν στον καταυλισμό έχουν ήδη φύγει και έχουν στοιβαχτεί σε κοντινούς αντίστοιχους προφυγικούς καταυλισμούς. Υπολογίζεται ότι τρεις με πέντε χιλιάδες παραμένουν υπό πολιορκία.

Τη βάρβαρη αυτή πολιορκία διεξάγει ο λιβανέζικος στρατός της κυβέρνησης του Φουάντ Σινιόρα. Ο ίδιος στρατός και η ίδια κυβέρνηση δεν κήρυξαν καν επιστράτευση ούτε πολέμησαν για ένα λεπτό όταν πέρσι το καλοκαίρι το Ισραήλ εισέβαλε και βομβάρδισε τον Λίβανο. Οι Παλαιστίνιοι στον Λίβανο δεν είναι πρώτη φορά που δέχονται πολιορκίες και βομβαρδισμούς.

Αντίστοιχες πολιορκίες έχουν υποστεί από όποιον στρατό πέρασε από τον Λίβανο. Οι προσφυγικοί καταυλισμοί φτιάχτηκαν το 1948, όταν το Ισραήλ καθώς ιδρυόταν ξερίζωσε σχεδόν ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιους από τη γη τους. 120 χιλιάδες περίπου κατέφυγαν στον γειτονικό Λίβανο όπου δημιουργήθηκαν 15 καταυλισμοί. Σήμερα οι καταυλισμοί είναι 12 παρόλο που οι πρόσφυγες του '48 έκαναν οικογένειες αλλά και άλλοι Παλαιστίνιοι έφτασαν λόγω του πολέμου του 1967.

Οι Λιβανέζοι φασίστες είχαν κηρύξει από την αρχή τον πόλεμο στους Παλαιστίνιους, με παραστρατιωτικές ομάδες της Φάλαγγας να δολοφονούν σύμφωνα με την αρχή "Δεν υπάρχουν άμαχοι. Κάθε Παλαιστίνια θα γεννήσει κάποτε έναν τρομοκράτη". Μία από τις πρώτες μεγάλες σφαγές του λιβανέζικου εμφυλίου έγινε στην πολιορκία του παλαιστινιακού καταυλισμού Τελ ελ-Ζάταρ από Λιβανέζους φαλαγγίτες. Καθώς οι Παλαιστίνιοι σε συμμαχία με την Αριστερά αποσταθεροποιούσαν το ρατσιστικό καθεστώς του Λιβάνου, η δεξιά κάλεσε τη Συρία σε βοήθεια. Ο συριακός στρατός θα ήταν ο επόμενος που θα πολιορκούσε τους Παλαιστίνιους, προσπαθώντας ταυτόχρονα να προκαλέσει εμφύλιο μέσα στους καταυλισμούς.

Εισβολή

Το 1982 ήταν η σειρά του Ισραήλ να εισβάλλει και να προχωρήσει σε πολιορκία όχι μόνο των καταυλισμών αλλά ολόκληρης της Βηρυτού. Στη διάρκεια της πολιορκίας με ταυτόχρονο ανελέητο βομβαρδισμό, οι Λιβανέζοι φασίστες με τη συνεργασία των Ισραηλινών κατέσφαξαν πάνω από 3.000 άμαχους στους καταυλισμούς Σάμπρα και Σατίλα. Η ισραηλινή εισβολή του '82 οδήγησε στο διωγμό της ηγεσίας των Παλαιστίνιων από το Λίβανο, με την PLO του Γιάσερ Αραφάτ να εγκαταλείπει τη Βηρυτό για την Τυνησία. Οι Παλαιστίνιοι έγιναν βορά για κάθε πλευρά των αντιμαχόμενων πολιτοφυλακών στη δεκαετία του '80.

Οι παλαιστινιακοί καταυλισμοί αντιμετωπίζονται ως "αυτόνομοι" θύλακες, στην πραγματικότητα σαν μεγάλες φυλακές. Τα έργα ηλεκτρισμού, νερού, αποχέτευσης, οδοποιίας που γίνονται στο Λίβανο σταματάνε πάντα στις εισόδους των καταυλισμών. Οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν δικαίωμα νόμιμης εργασίας στο Λίβανο. Θεωρούνται "ξένοι" μη έχοντας αναγνωριστεί από τον Λίβανο, έστω με τον μεσοβέζικο τρόπο που το έκανε η Συρία και η Ιορδανία. Αν είσαι "ξένος", για να πάρεις άδεια εργασίας πρέπει ο Λίβανος να έχει συνάψει συμφωνία με τη χώρα σου. Οι Παλαιστίνιοι όμως δεν έχουν "χώρα". Ο μόνος τρόπος να κάνεις μεροκάματο είναι μέσα στον ίδιο τον καταυλισμό.

Ενα τμήμα των Παλαιστίνιων που είχαν έρθει στο Λίβανο από την Ιορδανία μετά τη σφαγή του Μαύρου Σεπτέμβρη το 1970 βρίσκονται σε ακόμη χειρότερη κατάσταση. Τα ονόματα των 3000 προσφύγων του '70 δεν υπάρχουν σε καμιά λίστα. Αυτοί και τα παιδιά τους, τα τελευταία 37 χρόνια δεν μπορούν να ξεμυτίσουν από τον καταυλισμό γιατί θα καταλήξουν στις φυλακές του Λιβάνου ως "παράνομοι μετανάστες".

Η διακυβέρνηση του Χαρίρι από το 1992 ως το 1998 χτύπησε περισσότερο από ποτέ τους Παλαιστίνιους. Ενας νέος νόμος απαγόρευε στους "ξένους" αν βγουν απο το Λίβανο να ξαναμπούν. Ετσι χιλιάδες Παλαιστίνιοι που βρίσκονταν στη μέση εργασιών έμειναν αποκλεισμένοι στα σύνορα. Στη δεύτερη θητεία του Χαρίρι από το 2000 ως το 2004 απαγορεύτηκε η ιδιοκτησία και η κληρονομιά. Οποιος Παλαιστίνιος είχε αποκτήσει σπίτι έπρεπε να το χαρίσει. Το αποτέλεσμα των δύο επιθέσεων ήταν ένας μεγάλος διωγμός των Παλαιστίνιων κυρίως προς τον Καναδά. Από τους 400 χιλιάδες δηλωμένους πρόσφυγες, υπολογίζεται ότι 275 χιλιάδες ζουν όντως στον Λίβανο.

Οταν η Χεζμπολάχ συμμετείχε στην κυβέρνηση, ο Υπουργός Εργασίας που ήταν μέλος της οργάνωσης, έδωσε άδεια εργασίας σε 70 επαγγέλματα για τους Παλαιστίνιους. Ηταν μια μικρή ανάσα αλλά τα πράγματα παρέμειναν δύσκολα. Εννιά στους δέκα Παλαιστίνιους είναι άνεργοι ή κάνουν μαύρη εργασία. Ακόμη και αυτές οι κατακτήσεις παίρνονται τώρα πίσω από την κυβέρνηση Σινιόρα.

Οι κυβερνήσεις του Λιβάνου έπαιζαν πάντα το παιχνίδι του Ισραήλ. Χτυπούσαν και πολιορκούσαν τους Παλαιστίνιους, οδηγώντας τους στην εξαθλίωση και την προσφυγιά. Ο συντονισμός των βομβαρδισμών του Σινιόρα με τον βομβαρδισμό της Γάζας από το Ισραήλ είναι η συνέχεια αυτής της βρόμικης παράδοσης.

Νίκος Λούντος

Ο στρατός του Λιβάνου βομβαρδίζει το Παλαιστινιακό στρατόπεδο Ναχρ-αλ-Μπαρέντ αδιαφορώντας για τους άμαχους που παραμένουν πολιορ νοι

Η Ριζοσπαστική Αριστερά και οι Εκλογές

ΜΑΡΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
Δάσκαλος

Ο σκληρός αγώνας των Δασκάλων και των Νηπιαγωγών έγινε ιστορία. Στερηθήκαμε λόγω των περικοπών στους μισθούς μας, γυρίσαμε στα σχολεία όμως με το κεφάλι ψηλά. Εχοντας ταρακουνήσει την ελληνική κοινωνία, έχοντας στείλει το μήνυμα της αντίστασης προς όλους τους εργαζόμενους, έχοντας κάνει σαφές στην κυβέρνηση ότι την περιμένουν μεγάλες φουρτούνες.

Παλέψαμε μέσα σε ένα πρωτόγνωρο πανεκπαιδευτικό κίνημα. Φοιτητές, πανεπιστημιακοί, καθηγητές, δάσκαλοι και νηπιαγωγοί, παρά το όργιο της τρομοκρατίας, σηκώσαμε το αίτημα της παιδείας, της ολόπλευρης και βαθιάς μόρφωσης της νέας βάρδιας της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Κρατήσαμε κόντρα στην επέλαση της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, προκαλέσαμε αναταράξεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όπου αριστεροί συναγωνιστές και συναγωνίστριες σήκωσαν μπαϊράκι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό της ηγεσίας του. Ολοι μαζί κόψαμε το δρόμο στη ΝΔ και αναγκάσαμε σε στροφή 180 μοιρών τον Παπανδρέου. Η αναθεώρηση του Συντάγματος ακυρώθηκε στους δρόμους του αγώνα.

Τα σχέδιά τους όμως δεν τα ματαίωσαν. Θα προσπαθήσουν ξανά και για όλες τις συντηρητικές αναδιαρθρώσεις, στην ασφάλιση, στις εργασιακές σχέσεις, στις συλλογικές και ατομικές ελευθερίες. Γι αυτό ετοιμάζουν τις εκλογές. Θέλουν να μας δέσουν χειροπόδαρα με φρέσκια λαϊκή εντολή. Πολλά τα εναλλακτικά τους σενάρια για τον σχηματισμό μιας σταθερής κυβέρνησης ανθεκτικής απέναντι στην εργατική λαϊκή πίεση. Το κεφάλαιο θα προσπαθήσει τώρα να κάνει τη δουλειά του με πενταμομματική βουλή. Ας τους χαλάσουμε λοιπόν τη σούπα. Να γιγαντώσουμε μαζικό ανατρεπτικό κίνημα, αλλά και να γίνουμε εμείς το πέμπτο κόμμα, να μεταφέρουμε εμείς μέσα στο αστικό κοινοβούλιο, την πίεση του κινήματος που σηκώσαμε και που θα σηκώσουμε στη συνέχεια. Οχι για να γίνουμε καλά παιδιά με αστική θεσμολαγνία, αλλά για να τους κολλήσουμε στον τοίχο με τα βάσανα, την οργή, τις διεκδικήσεις των μεροκαματιάρηδων, της γενιάς των 700 ευρώ, των ανέργων, των φοιτητών, των μαθητών, των ξένων συναδέλφων μας. Για να αποδείξουμε ακόμη πιο πειστικά στην εργατική τάξη, σε όλο το λαό πόσο θεόκουφοι είναι οι κρατούντες απέναντι σε τέτοια προβλήματα και αιτήματα, ενώ η ακοή και η κατανόησή τους δεν έχει όρια απέναντι στις εντολές των κεφαλαιοκρατών, των ιμπεριαλιστών.

Να βγούμε μπροστά, με τη δική μας πολιτική, με τη δική μας ηθική, με τη σημαία της ανατροπής, τώρα που ο εργατικός κόσμος είναι θολωμένος από την αβάσταχτη καθημερινότητα, και από την έλλειψη της προοπτικής, τώρα πρέπει να τους μιλήσουμε για μία κοινωνία της ανθρωπιάς, της αλληλεγγύης, της ισότητας, για μία σοσιαλιστική κοινωνία. Αυτό το στόχο όμως, πρέπει να τον συνδέσουμε με το δικαίωμα στη δουλειά, με το μεροκάματο, τη σύνταξη, την περίθαλψη, τη μόρφωση, τον πολιτισμό, τον αθλητισμό, το περιβάλλον, τη διατροφή, τη χρήση της γης και τη δόμηση των οικιστικών χώρων, με τη ζωή του αγρότη και του κτηνοτρόφου, με τα δικαιώματα των γυναικών. Πρέπει να πούμε ότι εμείς υποστηρίζουμε πολιτικά όλα τα αιτήματα του κινήματος που αναπτύχθηκε ως τώρα και που πασχίζουμε να πλατύνει και να βαθύνει. Να πούμε ότι εμείς θέλουμε να κατευθύνουμε την κοινοβουλευτική μας δράση, προς την υποστήριξη αυτών των θεμελιακών ζητημάτων, συνδέοντάς τα με την επαναστατική προοπτική.

Ολοι θα εμφανιστούν φιλεργατικοί. Ολοί θα μιλήσουν για τον καημένο συνταξιούχο. Εμείς έχουμε τη δυνατότητα να παρουσιάσουμε την ταξική φύση των πραγμάτων, αντιπαραθέτοντας στον τεράστιο πλούτο των λίγων την οδυνηρή στέρηση των πολλών. Εχουμε τη δυνατότητα να αντιπαρατεθούμε σε μία προοπτική τύπου υπαρκτού σοσιαλισμού, για τον οποίο το ΚΚΕ είναι περήφανο που τον γνώρισε. Εχουμε τη δυνατότητα να διαφοροποιηθούμε από μία προοδευτική διαχείριση του συστήματος, που αποτελεί το άλφα και ο ωμέγα της ηγεσίας του Συνασπισμού.

Διεθνισμός

Μπορούμε και πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το τοπίο με το ΛΑΟΣ. Οχι γενικά και αφηρημένα αλλά συγκεκριμένα ενάντια στην εθνικιστική του πολιτική, την πολιτική ενάντια στους ξένους εργάτες, την άρνηση της παγκοσμιοποιήσεως, όπως λέει από τη σκοπιά του εθνικισμού, την αποσιώπηση από μέρος του της ταξικότητας των προβλημάτων. Εμείς είμαστε διεθνιστές, είμαστε μαζί με τις εργάτριες και τους εργάτες των Βαλκανίων, της Τουρκίας, της Ευρώπης, του κόσμου. Είμαστε ασυμβίβαστα αντίθετοι με το χαρακτήρα, με την πολιτική της ΕΕ και διεκδικούμε μία άλλη Ευρώπη που θα την διαφεντεύουν οι εργάτες για το καλό όλων των ανθρώπων. Είμαστε ανειρήνευτα αντίπαλοι με το ΝΑΤΟ, με κάθε άλλο ιμπεριαλιστικό οργανισμό, με τη συμμορία των G8.

Μία νέα Αριστερά είναι αναγκαία και εφικτή, μια αριστερά της επαναστατικής ανατροπής, της καθημερινής δράσης μέσα στο λαό, της διεκδίκησης άμεσων λύσεων, αλλά και της επεξεργασίας, της προβολής, της διεκδίκησης μίας σύγχρονης σοσιαλιστικής προοπτικής. Μια αριστερά των αγώνων, του πολιτισμού, της ελπίδας, μια αριστερά μαζική, όχι εξωκοινοβουλευτική, ούτε όμως αφομοιωμένη από το σύστημα και τους θεσμούς του. Μια αριστερά πολύχρωμη, με όλες τις διαφορετικές αποχρώσεις κάθε επιμέρους τμήματος που την αποτελεί μα και συνεχτική, αιχμηρή, αποτελεσματική. Η διαδικασία της συγκρότησής της μπορεί να αρχίσει από τώρα, να περάσει από το καμίνι των εκλογών και να προχωρήσει στη συνέχεια μέσα από αγώνες, μελέτες, προβληματισμούς, συζητήσεις.

Ας δοκιμάσουμε να μιλήσουμε έτσι σε όλη την εργατική τάξη και θα δούμε τι απήχηση θα έχουμε. Μπορούμε λοιπόν να προχωρήσουμε τώρα, με την κοινή μας κάθοδο στις εκλογές και αμέσως μετά να συνεχίσουμε οικοδομώντας και βαθαίνοντας. Μπορούμε τώρα να βάλουμε στόχο την είσοδό μας στη Βουλή. Πέμπτο κόμμα η συμμαχία της Ριζοσπαστικής Αριστεράς

Σάββατο 9 Ιούνη στο Θέατρο Αλίκη. Μαζική παρουσία, σοβαρή συμμετοχή στην συζήτηση αλλά και ενθουσιασμός

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Θέλω να μεταφέρω τους αγωνιστικούς χαιρετισμούς από όλους τους συντρόφους στη Θεσσαλονίκη, οι οποίοι έχουν τα μάτια τους στραμμένα εδώ στη σημερινή συνέλευση και ετοιμάζονται να κάνουν και αυτή μία μεγάλη συνέλευση. Ο κόσμος που κοιτάει αυτή την πρωτοβουλία είναι πάρα πολύς, πολύ περισσότερος από αυτούς που ήδη δηλώνουν συμμετοχή και είναι πάρα πολύ περισσότεροι αυτοί που περιμένουν το πρώτο βήμα για να συντονιστούνε μαζί μας.

Αυτό το Σαββατοκύριακο στη Θεσσαλονίκη κάνει συνέδριο ο Παπαθεμελής. Δίπλα από τον Καρατζαφέρη υπάρχουν και όλοι οι άλλοι εθνικιστές που προσπαθούν τα κανάλια να παρουσιάσουν ότι είναι η εναλλακτική προοπτική. Θέλουμε να βάλουμε στην ατζέντα ότι υπάρχει ο τρίτος πόλος στην αριστερά, υπάρχει η ριζοσπαστική αριστερά, που έχει να παίξει πολύ σημαντικό ρόλο. Και τον είδαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, και στη Θεσσαλονίκη. Δεν είναι η πόλη του Ψωμιάδη και η πόλη του Παπαθεμελή. Είναι η πόλη των Λιπασμάτων, είναι η πόλη των φοιτητικών καταλήψεων, των μεγάλων διαδηλώσεων στη ΔΕΘ που η Ριζοσπαστική Αριστερά, μπόρεσε να τις κάνει πανελλαδικό γεγονός, να τις κάνει ένα τεράστιο γεγονός για όλο τον κόσμο της εργασίας, για όλο τον κόσμο του φοιτητικού κινήματος.

Δεν θέλουμε το Σεπτέμβρη να έρθει ο Καραμανλής στην ΔΕΘ και να τη χρησιμοποιήσει σαν προεκλογική εκστρατεία, για να κάνει τις εξαγγελίες του. Θέλουμε να κυριαρχήσει αυτό που βλέπουμε με τους G8. Προσπαθούν οι από πάνω να το παίξουν ευαίσθητοι, αλλά στην πραγματικότητα χρησιμοποιούν την καταστολή για να εμποδίσουν τον κόσμο που τους περικυκλώνει. Το ίδιο θέλουμε να κάνουμε στη ΔΕΘ. Το έχουμε κάνει και τις προηγούμενες φορές μπορούμε να το κάνουμε και τώρα.

Οι Νοσοκομειακοί γιατροί της Θεσσαλονίκης πήρανε απόφαση για 24ωρη απεργία και συγκέντρωση μαζί με την ΠΟΕΔΗΝ την επόμενη Πέμπτη. Είναι ένα βήμα. Είχαμε πολύ καιρό να κάνουμε κάτι τέτοιο. Ο κόσμος αυτό που ρωτούσε στη συνέλευση είναι τι θα γίνει με αυτόν τον πόλο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, πώς μπορούμε να προχωρήσουμε και λίγο παραπέρα. Το σχήμα που συμμετέχω στους Νοσοκομειακούς Γιατρούς της Θεσσαλονίκης πήρε 25%. Είναι ένας ανένταχτος αριστερός κόσμος. Δεν τον έχουμε όλο μαζί μας, προσπαθούμε όμως να του δώσουμε μία προοπτική και όχι να τον αφήσουμε στο ΣΥΡΙΖΑ, ή να ψηφίσει ΚΚΕ. Το ίδιο και στους δικηγόρους όπου αντίστοιχη Εναλλακτική Πρωτοβουλία δικηγόρων υπάρχει και στη Θεσσαλονίκη. Εχουμε τεράστιες δυνατότητες. Για τους φοιτητές η εικόνα είναι ότι αυτοί ήταν οι πρωταγωνιστές, αυτοί πλημμύρισαν τους δρόμους της Θεσσαλονίκης και εξακολουθούν να το κάνουν και από Σεπτέμβρη έχουμε να δώσουμε και να οργανώσουμε όλες αυτές τις μάχες.

Σαν πρωτοβουλία στη Θεσσαλονίκη έχουμε προγραμματίσει σύσκεψη τη Δευτέρα για να προγραμματίσουμε τη δικιά μας ανοιχτή συνέλευση γύρω στις 20 του μήνα, και νομίζω ότι μπορούμε να μεταφέρουμε το κλίμα που υπάρχει εδώ, να το μεγεθύνουμε και να κάνουμε μία αντίστοιχη συνέλευση που θα δώσει την προοπτική για τη συνέχεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Αυτή η Επιτροπή έχει στηθεί και στα Γιάννενα και είναι όλοι εκεί. Είναι οι φοιτητές που δώσαμε την μάχη των τελευταίων χρόνων, είναι οι εκπαιδευτικοί, είναι το σωματείο Μετάλλου, είναι ο Σύλλογος ΔΕΠ Ιωαννίνων. Στις 20 Ιούνη έχουμε ήδη βάλει μπροστά τη δικιά μας ανοιχτή συνέλευση. Εχουμε ξεκινήσει τις παρεμβάσεις μας στην πόλη, στην Εκθεση Βιβλίου, στο πανεπιστήμιο, έχουμε βάλει ένα πρόγραμμα με μία σειρά εξορμήσεις στους εργατικούς χώρους.

Δεν ξεκινήσαμε από το πουθενά. Η συζήτηση δεν έπεσε από τον ουρανό. Η συζήτηση ξεκίνησε και σφυρηλατήθηκε μέσα στο κίνημα και αυτό είναι το εχέγγυο ότι και συνεχίζουμε και θα πετύχουμε. Ο δρόμος πριν τις εκλογές έχει πολύ μεγάλες μάχες. Το φοιτητικό κίνημα και οι εκπαιδευτικοί έχουν αφήσει ανοιχτούς λογαριασμούς με τη Μαριέτα και το νεοφιλελευθερισμό. Σε ποιον θα απευθυνθεί ο κόσμος των πανεπιστημίων και της εκπαίδευσης για να δώσει αυτή τη μάχη. Στο ΚΚΕ που είναι ενάντια στις καταλήψεις ή στο Συνασπισμό των 1000 πανεπιστημιακών; Σε εμάς και εμείς θα πάρουμε αυτές τις πρωτοβουλίες.

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με τους συμμάχους του Μπους εδώ στην Ελλάδα. Ο πρόεδρος με τη μικρότερη δημοτικότητα στην ιστορία των ΗΠΑ, ο πρόεδρος της ήττας στο Ιράκ, έρχεται στα Βαλκάνια και η δικιά μας κυβέρνηση έχει ήδη κλείσει ραντεβουδάκι μαζί του. Ποιος θα πρωτοστατήσει σε αυτές τις μάχες; Ποιος θα βγάλει τον κόσμο του αντιπολεμικού κινήματος στο δρόμο; Το αδερφό κόμμα του ΚΚ Ιράκ που συμμετέχει στην κυβέρνηση του Ιράκ ή οι υποστηρικτές της πολυεθνικής δύναμης του ΟΗΕ; Ξανά η Ριζοσπαστική Αριστερά.

Οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι τραπεζοϋπάλληλοι, οι λιμενεργάτες, οι συμβασιούχοι, οι καταληψίες των Λιπασμάτων, οι καταληψίες των πανεπιστημίων το Σεπτέμβρη θα βρίσκονται στη ΔΕΘ. Εξω από εκεί που η κυβέρνηση θα διακηρύσσει το πρόγραμμά της. Αυτή να είναι η μεγάλη μας προεκλογική συγκέντρωση στην οποία θα προτάσσουμε τις αυξήσεις απέναντι στη λιτότητα, τις συντάξεις απέναντι στα ομόλογα, τις κρατικοποιήσεις αλλά Τσάβες απέναντι στα εργοστάσια που κλείνουν. Με ποιον θα δώσει τη μάχη αυτός ο κόσμος; Πάλι με τη Ριζοσπαστική Αριστερά.

Ολοι μας έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς συνολικά με το σύστημα του πολέμου και του κέρδους και ήρθε η ώρα να ανοίξει η συζήτηση για τη συνολική εναλλακτική απέναντι σε αυτό το σύστημα. Με ποιον θα ανοίξει τη συζήτηση ο κόσμος. Με αυτούς που συγκυβερνούν με τον Πρόντι; Θα την ανοίξει με τη Ριζοσπαστική Αριστερά και ήρθε η ώρα να ανοίξει αυτή την κουβέντα όχι γύρω από τον εαυτό της αλλά με τα μαζικά ακροατήρια που έβγαιναν στους δρόμους όλο το προηγούμενο διάστημα. Είμαστε στην αρχή μιας προσπάθειας. Θα έχουμε δυσκολίες και τρικλοποδιές. Θα έχουμε μαζί μας όλες εκείνες τις νίκες που μας έφεραν εδώ να συζητάμε. Παγκόσμια τις νίκες από τη Βενεζουέλα μέχρι τη Μ. Ανατολή. Τοπικά τις νίκες από τα λιμάνια μέχρι τα πανεπιστήμια. Ξεκινήσαμε μία προσπάθεια που τα όριά της δε χωράνε στις καρέκλες του Θεάτρου Αλίκη. Τα όριά της και τα όριά μας είναι εκεί που τα έβαζε η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Τα όριά μας είναι ο ουρανός, πάμε να τα ξεπεράσουμε.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ
Πανεπιστημιακός

Θα πω τις προσωπικές μου απόψεις χωρίς να αντιπροσωπεύω κανέναν. Ο Ιμπεριαλισμός δεν είναι απλώς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Σήμερα η βασική αντίθεση κεφαλαίου και εργασίας, έχει δημιουργήσει μία αντίθεση που τείνει να γίνει κυριαρχική. Η εξάντληση των φυσικών αποθεμάτων, ο πόλεμος του Κόλπου είναι πριν απ' όλα συνέπεια αυτής ακριβώς της καινούργιας αντίφασης. Εχουμε λοιπόν εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, καινούργιους πολέμους και ένα κράτος καταστολής που οργανώνεται συστηματικά για να αντιμετωπίσει τις αντιστάσεις που αναπόφευκτα θα γεννηθούν.

Ποια είναι η δύναμη η οποία μπορεί να αντισταθεί σε αυτή την προϊούσα κατάσταση η οποία μπορεί να καταλήξει στο πυρηνικό ολοκαύτωμα. Δυνάμεις αντιιμπεριαλιστικές, δημοκρατικές, οικολογικές, οτιδήποτε, αλλά πριν απ' όλα η αριστερά. Στη χώρα μας η αριστερά είναι τρεις συνιστώσες. ΣΥΝ, ΚΚΕ και εξωκοινοβουλευτική ριζοσπαστική αριστερά. Δεν μπορεί να υπάρξει ενότητα με την έννοια μίας ουσιαστικής σύγκλισης, δεν μπορεί να υπάρξει στρατηγική σύγκλιση άρα αυτό που λέγεται περί παναριστεράς δεν έχει νόημα.

Επρεπε σήμερα οι τρεις συνιστώσες που έχουν στρατηγικές διαφορές και που δεν μπορούν κατά συνέπεια να συγκροτήσουν ένα ενιαίο κόμμα σε καμία περίπτωση, να κατεβούν μαζί με τρία συνθήματα. Εναντίον του πολέμου, εναντίον της αυξανόμενης φτώχειας μέσα στον αυξανόμενο κοινωνικό πλούτο και εναντίον του κράτους καταστολής που οργανώνεται συστηματικά. Αυτό είναι φανερό ότι δεν θα γίνει. Το ΚΚΕ έχει περιχαρακωθεί νομίζοντας ότι είναι η μόνη συνεπής αριστερά, ο ΣΥΝ συγκροτεί τον πόλο του, κατά συνέπεια είναι αναγκαίος ο πόλος της ριζοσπαστικής αριστεράς. Και εκεί μέσα έχουν θέση όσοι δεν ανήκουν σε αυτούς τους χώρους και επιπλέον ως προοπτική έχουν τη σοσιαλιστική και προοπτικά την κομμουνιστική κοινωνία. Θεωρώ λοιπόν ότι είναι μεμψιμοιρία το να στεκόμαστε σε επιμέρους ζητήματα. Ολοι κάνουμε λάθη και ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλέτω. Δεν μπορούμε να βάζουμε εμπόδια στην αναγκαία τούτη τη στιγμή συγκρότηση αυτού του ενιαίου σχήματος.

Πρωτοπορία

Είμαστε κατάλοιπα μιας ηττημένης στρατιάς, του μεγάλου κομμουνιστικού κινήματος που αρχίζει από τα μέσα του 19ου αιώνα, το οποίο κατέληξε εκεί που κατέληξε, με την κατάρρευση αυτού που είχε ονομαστεί σοσιαλιστικό στρατόπεδο. Συνεπώς εφόσον δεν υπερβούμε διαλεκτικά την καταγωγή μας, εφόσον δεν μπορέσουμε να αρθούμε σε ένα άλλο επίπεδο, κινδυνεύουμε να μην είμαστε η πρωτοπορία παρ' όλα τα ωραία που βλέπω και σήμερα και με όσα παρακολουθώ σχετικά με την ανάπτυξη του κινήματος. Πρέπει να καταλάβουμε ότι πρέπει να ξεπεράσουμε την καταγωγή μας.

Η ιστορία αποφάνθηκε. Δεν μπορούμε να συζητάμε σήμερα με όρους σταλινισμού, μαοϊσμού, τροτσκισμού ή οτιδήποτε άλλο. Κάθε ένα από αυτά τα ρεύματα του κομμουνιστικού κινήματος έχει τα θετικά του και τις ευθύνες του, δεν είναι όλες ίδιες σε όλα τα κινήματα. Αρα το πρόβλημα δεν είναι να ανασκαλεύουμε απλώς το παρελθόν ή να οχυρωθούμε πίσω από την καταγωγή μας μένοντας δέσμιοι του παρελθόντος, αλλά να αρχίσει την επομένη κιόλας των εκλογών μία συζήτηση γιατί απέτυχε το κομμουνιστικό κίνημα. Εάν δεν εξηγήσουμε το παρελθόν μας δεν έχουμε μέλλον.

Ταυτόχρονα, ποια είναι τα καινούργια γνωρίσματα του καπιταλισμού. Ποιες είναι οι καινούργιες επαναστατικές δυνάμεις έστω εν δυνάμει. Ηδη κάτι γίνεται στη Λατινική Αμερική. Το ευρωπαϊκό προλεταριάτο δεν είναι ολοκληρωτικά ενσωματωμένο, πάντα υπάρχουν κινήματα. Τι γίνεται με την ΕΕ. Με το οικολογικό πρόβλημα που δεν είναι πολυτέλεια και δυστυχώς το ΚΚΕ ακόμα θεωρεί ότι είναι πολυτέλεια των μικροαστών. Είναι θεμελιώδες πρόβλημα διότι οδηγεί σε πολέμους, σήμερα για το πετρέλαιο αύριο για το νερό.

Να γίνει αυτό που δεν έγινε 18 χρόνια μετά την κατάρρευση. Μία διαδικασία θεωρητικής αναζήτησης, απροκατάληπτης, συντροφικής, με αντιθέσεις, με συγκρούσεις η οποία είναι όμως προϋπόθεση μαζί με την κοινή πρακτική δουλειά, για να αρχίσει μια διαδικασία σύγκλισης της οποίας ο απώτερος μακρινός στόχος, θα πρέπει να καταλήξει στην αυτοδιάλυση όλων των σημερινών οργανώσεων και στη δημιουργία ενός νέου κομμουνιστικού κόμματος που θα είναι και επαναστατικό και δημοκρατικό.

«Κατακτήσεις που μας δεσμεύουν όλους»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΕΞΑΤΟΣ
Οικοδόμος

Αν κάποιος ισχυριζόταν πριν από 10, 15 ή 20 χρόνια ότι ο χώρος της εξωκοινοβουλευτικής ή ριζοσπαστικής ή επαναστατικής ή άκρας αριστεράς, θα ήταν σε θέση να έχει δεκάδες εκλεγμένα μέλη σε Διοικητικά Συμβούλια συνδικαλιστικών οργανώσεων, ότι θα εκπροσωπούνταν σε Δευτεροβάθμιες οργανώσεις, ότι θα μπορούσε να έχει εκλεγμένους Δημοτικούς Συμβούλους, προφανώς θα τον θεωρούσαν αιθεροβάμονα και φαντασιόπληκτο.

Αυτό σήμερα είναι μία πραγματικότητα. Οπως πραγματικότητα είναι πως αυτός ο χώρος εξακολουθεί να ηγεμονεύει πολιτικά κάθε φορά που ξεσπάν οι αντιστάσεις απέναντι στην προσπάθεια αστικού εκσυγχρονισμού στο εκπαιδευτικό σύστημα, όπως το απέδειξε τον τελευταίο χρόνο, συγκροτώντας πρωτοποριακά ένα κίνημα, που ανάλογό του δεν έχει παρουσιαστεί σε καμία χώρα της Ευρώπης. Εχοντας καταφέρει, να είναι η Ελλάδα η μόνη χώρα στην οποία σκοντάφτει η καπιταλιστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση. Αυτές είναι κατακτήσεις αυτού το κινήματος οι οποίες μας δεσμεύουν όλους στο παραπέρα.

Και το παραπέρα είναι: Η ήττα όλων εκείνων των απόψεων που στηρίζουν την προοπτική της επαναστατικής αριστεράς στην οποιαδήποτε αυτόκεντρη ανάπτυξη της οποιασδήποτε γκρούπας και οργάνωσης. Είναι η ήττα εκείνων των απόψεων οι οποίες βλέπουν την προοπτική της επαναστατικής αριστεράς μέσα από τη συμπόρευση με τη ρεφορμιστική αριστερά, διαγράφοντας το ιστορικό κεκτημένο της σαφούς διαφοροποίησης των δύο στρατηγικών. Είναι επίσης η απαιτούμενη ήττα εκείνων των αντιλήψεων που βάζει τις διαχωριστικές γραμμές μέσα στην ίδια τη ριζοσπαστική αριστερά.

Κοινή

Ξεκινώντας από αυτές τις σκέψεις η πρωτοβουλία για την κοινή εκλογική κάθοδο συναντάει μέχρι τώρα θετική ανταπόκριση από έναν κόσμο ανένταχτο, έναν κόσμο ο οποίος έχει κουραστεί από τις αλλεπάλληλες προσπάθειες της επαναστατικής αριστεράς να εκφραστεί σε ένα κεντρικό επίπεδο μέσα είτε από οργανώσεις που θέλουν ακριβώς αυτή την αυτοδύναμη αυτόκεντρη ανάπτυξη, είτε από οργανώσεις οι οποίες βάζουν το διαχωριστικό όριο μέσα στον ίδιο μας το χώρο.

Παίρνουμε μία πρωτοβουλία η οποία είναι ανοιχτή. Ξεκινάμε το διάλογο. Ξέρουμε πάρα πολύ καλά ότι υπάρχουν χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές προερχόμενοι από τη ριζοσπαστική και επαναστατική αριστερά, προερχόμενοι και έχοντας απογοητευτεί από το ΚΚΕ, έχοντας απογοητευτεί από τη λεγόμενη ανανεωτική αριστερά, οι οποίοι περιμένουν τη διαμόρφωση εκείνης της μικρής αλλά υπαρκτής στα κοινωνικά κινήματα δύναμης και άρα υπαρκτής εν δυνάμει και στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

Απέναντι σε αυτό το στοίχημα δεσμευόμαστε και οποιεσδήποτε άλλες προσπάθειες σημαίνει ότι κάποιοι αναλαμβάνουν τις ευθύνες για το τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Η όλη ιστορία έχει να κάνει με τη συγκρότηση μιας επαναστατικής αριστεράς ικανής να αντιπαρατεθεί στο αντίπαλο δέος που το συγκροτεί ο ρεφορμισμός και στις δύο εκφάνσεις του, ικανής να δώσει μία προοπτική στα κοινωνικά κινήματα στα οποία όπου αυτή παρεμβαίνει έχει και τα αποτελέσματα που της αντιστοιχούν, εφαρμόζοντας τη γραμμή μαζών, μια γραμμή μαζών απεύθυνσης στον κόσμο, στη βάση των πραγματικών προβλημάτων που τον απασχολούν, των πραγματικών ζητημάτων που βάζει η ζωή, όχι αυτά που φανταζόμαστε εμείς ή που θα θέλαμε να απασχολούν αυτόν τον κόσμο.

Ο Ευτύχης Μπιτσάκης στο βήμα της Συνέλευσης

ΠΑΝΟΣ ΤΟΤΣΙΚΑΣ
Οικολόγος

Εχοντας την πεποίθηση της αναγκαιότητας μίας ριζοσπαστικής αριστεράς, έχω συμμετάσχει είτε ως οργανωμένος από το 1982 είτε ως ανένταχτος στα εκλογικά εγχειρήματα του '89 της αντικαπιταλιστικής συσπείρωσης είτε στις μετέπειτα απόπειρες του '99 σε διάφορα σχήματα. Αυτό που έχω να πω πέρα από την απογοήτευση που προέκυψε από τα εγχειρήματα αυτά, είναι ότι υπάρχει ένα συνολικό ζήτημα που δεν αφορά μόνο την ριζοσπαστική αριστερά, αλλά αφορά συνολικά την αριστερά και το κίνημα.

Το ζήτημα που τίθεται είναι ότι η αριστερά συνολικά έχει μία μονομέρεια. Αντιμετωπίζει τα ζητήματα αποσπασματικά, δεν έχει βγάλει τα αναγκαία ιστορικά συμπεράσματα που θα έπρεπε. Ακόμα και όταν υπάρχουν κραυγαλέες πλέον επιπτώσεις στη σημερινή πραγματικότητα η αριστερά εξακολουθεί να αποσιωπά ή να αγνοεί ή να υποβαθμίζει ορισμένα ζητήματα. Συγκεκριμένα είναι πλέον σαφές ότι δεν είναι μόνο η εκμετάλλευση των ανθρώπων από το κεφάλαιο το κεντρικό πρόβλημα της εποχής μας, αλλά είναι και η εκμετάλλευση της φύσης, του περιβάλλοντος από το κεφάλαιο ένα κεντρικό ζήτημα. Κι όμως η ριζοσπαστική αριστερά θεωρεί ότι ο καπιταλισμός, αναπαράγεται μόνο στα εργοστάσια, αναπαράγεται μόνο από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και αφήνει απ έξω πάρα πολλά ζητήματα τέτοιου είδους. Νομίζω λοιπόν ότι αυτό που λέμε οικολογικό κίνημα, από την υπερθέρμανση του πλανήτη και τις επιπτώσεις στις κλιματικές αλλαγές και μία σειρά άλλα ζητήματα, είναι κεντρικά πολιτικά ζητήματα στα οποία τελικά θα πρέπει να δούμε πώς θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε την αναδόμηση του καπιταλισμού και την αναβάθμισή του μέσα από κει. Σήμερα όλο και περισσότερος κόσμος κατανοεί ότι αν δεν αντιμετωπίσει το κεφάλαιο σε εκείνο το σημείο, δεν θα μπορέσει να πετύχει νίκες ουσιαστικά σε άλλα ζητήματα.

Νομίζω λοιπόν ότι η Ριζοσπαστική Αριστερά θα έπρεπε να ασχοληθεί πιο σοβαρά, με αυτό που λέμε κινήματα πόλης, κινήματα περιβάλλοντος. Σήμερα αναπτύσσονται τέτοια κινήματα, δίκτυα, στα οποία θα πρέπει να συμμετέχει και η ριζοσπαστική Αριστερά. Ο Δήμαρχος Ελληνικού ένας ανένταχτος άνθρωπος σήμερα, ο Χρήστος Κορτζίδης, κάνει απεργία πείνας 22 ημέρες. Για κάτι αυτονόητο. Να είναι ελεύθερες οι παραλίες για όλο τον κόσμο. Αφορά τη ριζοσπαστική αριστερά ο δημόσιος χώρος; Αφορά τελικά την αντικαπιταλιστική αριστερά τα Δάση το να μην αναθεωρηθεί όχι μόνο το Αρθρο 16 αλλά και το 24 και το117;

Ολη αυτή η ιστορία λοιπόν η οποία έχει να κάνει με την αναβάθμιση και την αναδόμηση του καπιταλισμού θεωρώ ότι μας αφορά. Θα πρέπει η Ριζοσπαστική Αριστερά αν θέλει να απαντήσει σήμερα στις απαιτήσεις της εποχής μας να μπει σε αυτά τα μέτωπα τα οποία σήμερα αναπτύσσονται και να παίξει ένα πρωτοποριακό, ένα καθοριστικό ρόλο. Διευρύνοντας τις δυνατότητες που υπάρχουν σήμερα να δοθούν μάχες νικηφόρες και να ξεφύγουμε τελικά από τα πλαίσια τα οποία μας προσδιορίζουν σήμερα αυτοί που καθορίζουν τη ζωή μας.

ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ
Εκπαιδευτικός

Ζώντας στην επαρχία σε κάποια άγονη Ηλεία με μια μονόχνοτη κυριαρχία των δύο μεγάλων πτωμάτων του αστισμού, μαζί με κάποιους άλλους συντρόφους, φίλους συναγωνιστές, κάνουμε εδώ και χρόνια προσπάθειες να αναδειχτούν και άλλες φωνές. Στην ΕΛΜΕ Ηλείας στο σχήμα που συμμετέχω έχει την πλειοψηφία εδώ και πολλά χρόνια όχι μόνο γιατί τρέχουμε ορισμένοι άνθρωποι της αριστεράς, όχι μόνο γιατί είμαστε καθαροί αλλά και γιατί δεν υπάρχει ούτε ένας ωρομίσθιος καθηγητής στην Ηλεία, έχουμε μεγάλες νίκες.

Το σχήμα στο οποίο συμμετέχω, η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση, η Πρέσπα, στην Γαστούνη και στη γύρω περιοχή, όταν κάνει εκδηλώσεις ή παίρνει πρωτοβουλίες συγκεντρώνει κόσμο. 130 η εκδήλωση που κάναμε ενάντια στην αναθεώρηση του Συντάγματος το Νοέμβριο, 200 η τελευταία για τη βία στα σχολεία το Δεκέμβριο. Αυτά θα μου πείτε τα κάνεις για την ψυχή σου και εσύ και οι άλλοι. Ναι αλλά γιατί να τα κάνουμε εμείς και να τα καρπώνεται ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, η αποχή ή ο κανένας;

Σχήματα

Γιατί οι συναγωνιστές που είμαστε σε αυτά τα σχήματα και πολλοί από εμάς μερικές φορές ξαφνικά πριν τις πολιτικές εκλογές, να βλέπουμε να μας κατεβάζουν τις μεγάλες πλατφόρμες αυτές που δεν υπάρχουν στην πραγματική ζωή της καθημερινότητάς μας που πετυχαίνουμε εκεί τις μικρές ή τις μεγάλες νίκες; Γιατί εμείς όταν ήρθαμε το 2000 από την επαρχία να μιλήσουμε για την επαναστατική αριστερά κάποιοι έβαλαν και πάλι τα μεγάλα τους πλαίσια, έμειναν στο κόσμο τους και τότε και τώρα μιλώντας χλευαστικά; Γιατί και τώρα αυτά τα μεγάλα πλαίσια και πάλι μένουν;

Δε μπορώ να περιμένω αιωνίως να συμφωνήσουμε επακριβώς αν έφταιγε η φύση του Μαρξισμού ή η παρέκκλιση των καθεστώτων για να αγωνιστούμε μαζί για το σήμερα και το αύριο. Και δεν μπορώ να περιμένω κάποιους συναγωνιστές μου στις Παρεμβάσεις των καθηγητών να μου λένε ότι υπάρχουν δυνάμεις που τα τελευταία χρόνια έκαναν λάθη γιατί υποστήριζαν κάποιες φορές στις δημοτικές το ΠΑΣΟΚ ή το ΣΥΝ. Δεν μπορώ να το περιμένω διότι όσοι έκαναν λάθη κρίνονται.

Καλώ όλες τις δυνάμεις να μπουν στο εγχείρημα αυτό ή αυτό που θα προκύψει μετά από τη σημερινή κατάσταση που μπορεί να είναι ποιοτικά ανώτερο από αυτό που έχει ξεκινήσει. Βλέπω πολλούς ανένταχτους και εδώ και μη όντας με την πολιτική καθαρότητα κάτι αναζητούμε επιτέλους. Και δεν αναζητούμε ένα πολιτικό μόρφωμα της άκρας αριστεράς. Μα αυτό είναι; Εγώ τα έλεγα, η οργάνωσή μου τα έλεγε; Κανείς μόνος του δεν έκανε τίποτα. Το βράδυ των εκλογών, ας μη μένει ο καθένας σε μία γωνία άλλος κρυφογελώντας που μπαίνει ο Συνασπισμός στη Βουλή, άλλος επιχαίρονας που μπορεί η κυβέρνηση της ΝΔ να στηριχτεί από το ΛΑΟΣ, και άλλος λέγοντας εμείς τα λέγαμε. Ας πάμε ένα βήμα μπροστά. Εμένα με ενδιαφέρει να ξέρει ο καθένας στην επαρχία ή εδώ ότι το περιβάλλον, τον εργαζόμενο, δεν τον χαρίζουμε ούτε στις προτάσεις του Συνασπισμού, ούτε στον υπαρκτό σοσιαλισμό του ΚΚΕ, ούτε στη ΝΔ ούτε στο ΠΑΣΟΚ ούτε σε κανέναν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Εργαζόμενος Ιντρακόμ

Εχουμε φτιάξει ένα σχήμα στην Ιντρακόμ που είναι ένα σωματείο των 3.000 ανθρώπων. Η προσπάθεια ξεκίνησε ουσιαστικά το 2001 όπου έγιναν δύο μεγάλα γεγονότα. Το ένα ήταν τον Απρίλη και το Μάη οι δύο μεγάλες απεργίες οι οποίες ξαναβγάλανε την εργατική τάξη στο προσκήνιο. Η εργατική τάξη ξαναβγήκε στο δρόμο με έναν τρόπο που δεν μπορούσε κανένας να το αμφισβητήσει. Από κει και πέρα τα πράγματα αλλάξανε όχι μόνο γιατί νικήσαμε τότε αλλά και γιατί ο συνδικαλισμός μπήκε στον ιδιωτικό τομέα. Το δεύτερο μεγάλο γεγονός ήταν τον Ιούλιο, η Γένοβα, όταν ένα νέο κίνημα ξαναβγήκε στους δρόμους σε ένα τέτοιο μεγάλο βαθμό που πάλι κανείς δεν μπορούσε να αμφισβητήσει.

Αυτά τα δύο γεγονότα μας δώσανε τη δύναμη να φτιάξουμε ένα σχήμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς μέσα στην Ιντρακόμ, το οποίο ήταν η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ. Καταφέραμε μέσα σε ένα διάστημα έξι χρόνων να έχουμε ένα ποσοστό της τάξης του 12% και να ανεβάσουμε την αριστερά από το 20% που είχε τότε το ΚΚΕ συνολικά στο 40% και το σωματείο έχει σπάσει στη μέση. Επειδή η αντικαπιταλιστική αριστερά ήταν στην πρώτη γραμμή σε όλες τις μάχες που άνοιξαν στο χώρο, επειδή έχουμε μία δυναμική από ένα κίνημα το οποίο έφτιαξε Γένοβες το 2001, ένα κίνημα το οποίο το ακολούθησαν οι μεγαλειώδεις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις το 2003 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα με αποτέλεσμα οι αντιπολεμικές συνειδήσεις να είναι τεράστια πλειοψηφία.

Δυνατότητα

Ολες αυτές οι μάχες συνεχίζονται σήμερα. Το είδαμε πολύ καθαρά στους δασκάλους, το είδαμε πολύ καθαρά στους φοιτητές, στους πανεπιστημιακούς, υπάρχει και στον ιδιωτικό τομέα σε όλους τους εργατικούς χώρους η δυνατότητα η αντικαπιταλιστική αριστερά να βοηθήσει την υπόλοιπη αριστερά να ανέβει, να κυριαρχήσει και αυτό να βοηθήσει έναν κόσμο να αντιπαλέψει τις επιθέσεις του νεοφιλελευθερισμού, οι οποίες προσπαθούν να μας πάνε 100 χρόνια πίσω.

Και για να το κάνουμε αυτό χρειάζεται να είμαστε καθαροί στις απαντήσεις τις οποίες δίνουμε. Οι απαντήσεις είναι ο αντικαπιταλισμός και για να είμαστε και συγκεκριμένοι. Οταν μιλάμε για σοσιαλισμό και επανάσταση μιλάμε για δύο απλά πράγματα. Να μπορέσουν οι απλοί άνθρωποι να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους. Να μπορέσουν ουσιαστικά οι εργαζόμενοι να παραμερίσουν τους διευθυντές τους, να τους καταργήσουν, να σταματήσουν τον ανταγωνισμό μεταξύ τους και να πάμε σε συνεργασία στην οικονομία, ειρήνη και όχι πόλεμο.

Για να το πετύχουμε θέλουμε ενωτικές πρωτοβουλίες, οι οποίες να αξιοποιούνε τις ανταρσίες που γίνονται μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Να τραβάνε όλο τον κόσμο της αριστεράς. Αυτά δεν γίνονται μέσα στα κεφάλια μας. Θέλουμε τη ΓΣΕΕ να βγει μπροστά μέσα από την πίεση του κόσμου και να βάλει ότι το ασφαλιστικό δεν μπορείτε να το καταργήσετε. Δεν μπορεί η εργατική τάξη να ενωθεί χωρίς τη ΓΣΕΕ μόνο που ξέρουμε ότι χρειάζεται μία ολόκληρη πίεση από τα κάτω. Δεν έχουμε άλλο τρόπο, δεν μπορούμε να την παρακάμψουμε.

Με τέτοιον τρόπο μπορούμε να πάμε παρακάτω, ο αντικαπιταλισμός είναι οι δικές μας απαντήσεις και αν καταφέρουμε να συγκροτήσουμε την αριστερή πτέρυγα του κινήματος, θα μπορέσουμε στην επόμενη περίοδο να βάλουμε στη γωνία τις απαντήσεις που έχει η αστική τάξη. Και όπως είδαμε στη Γαλλία είναι οι Σαρκοζί.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Εμπρός για 5νθήμερες απεργίες ξανά!

Την κήρυξη 5νθήμερων επαναλαμβανόμενων απεργιών, "ως τη μόνη αποδεκτή μορφή που αντιστοιχεί στην κρισιμότητα του αγώνα" των δασκάλων και του εκπαιδευτικού κινήματος, διεκδικεί ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών ΠΕ Κορυδαλλού-Αγίας Βαρβάρας από την 76η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ. Δημοσιεύουμε εδώ την απόφαση που πάρθηκε στη τακτική γενική συνέλευση του Συλλόγου πριν τις εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στη Συνέλευση της ΔΟΕ.

ΕΝΙΑΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ σε όλη την εκπαίδευση ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ. Να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16 και κατάργηση του Νόμου-Πλαίσιο για τα ΑΕΙ.

Ενιαίο 12χρονο δημόσιο δωρεάν σχολείο για όλους και δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή για όλα τα νήπια και προνήπια (4-6 ετών). Καμία τροπολογία ακύρωσης της μονοετούς υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής. Οχι στην ιδιωτικοποίηση και την αποκέντρωση των νηπιαγωγείων -κατάργηση των 2240 και 2817.

Γενναία χρηματοδότηση της εκπαίδευσης με το 15% του Γ.Κ.Π. και την έξωση από το σχολείο των κάθε είδους χορηγών και ιδιωτών. Κατάργηση των ΣΔΙΤ.

Οχι στην ιδιωτικοποίηση και την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης. Οχι στη συνταγματική αναθεώρηση που καταργεί τη μονιμότητα, ακυρώνει τη δυνατότητα δικαστικών - μισθολογικών διεκδικήσεων και προωθεί τα ιδιωτικά ΑΕΙ.

Επανακαθορισμός των αναλυτικών προγραμμάτων και των βιβλίων με βάση τις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών, την κριτική σκέψη και την ολόπλευρη γνώση.

Οχι στην ευέλικτη ζώνη, να αποσυρθεί η Υ.Α. για την υποχρεωτική εφαρμογή της.

Κατάργηση του Ν.2525 και 2640 αλλά και των νόμων 2218 και 2240 για την "αποκέντρωση". Εγκατάλειψη κάθε σχεδίου μοντέλου που προωθεί την ιδιωτικοποίηση παράλληλα με την υπαγωγή της εκπαίδευσης στην τοπική αυτοδιοίκηση και την αποσύνδεσή της από την ευθύνη του κράτους.

Αύξηση της οργανικότητας των σχολείων με βάση τους 20 μαθητές ανά τμήμα για το Δημοτικό Σχολείο και 15 μαθητές για το Νηπιαγωγείο. Ενιαία Δημόσια δωρεάν εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες.

Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία στο σχολείο. Οχι στην αξιολόγηση κατηγοριοποίηση σχολείων, μαθητών, εκπαιδευτικών. Κατάργηση του Θεσμικού πλαισίου της αξιολόγησης (ν.2986, Καθηκοντολόγιο).

Συλλογικά δεν εφαρμόζουμε στην πράξη την αξιολόγηση. Κανείς αξιολογητής στην τάξη.

Οχι στις νέες αξιολογικές διαδικασίες των μαθητών (ατομικός φάκελος μαθητή, εξετάσεις στην Ε' και Στ').

Ενίσχυση του ρόλου του συλλόγου διδασκόντων για την ανάδειξή του ως κυρίαρχου οργάνου διοίκησης του σχολείου.

Αυξήσεις στις βασικές αποδοχές μας κατά 30%. Ανατροπή του μισθολογίου, μισθός 1400 ευρώ καθαρά για τον πρωτοδιόριστο, με ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων στο βασικό μισθό. Οχι στη σύνδεση μισθού απόδοσης. Γνήσιες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας.

Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια εργασίας ή στα 55 που να'ναι ίση με τον καταληκτικό μισθό με ενσωμάτωση των επιδομάτων.

Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων (Σιούφα-Ρέππα). Να δοθούν πίσω τα κλεμμένα από τα ταμεία. Τα ταμεία στα χέρια των εργαζομένων με βέτο σε κάθε επιχειρηματική και αγοραία λογική διαχείρισης. Ούτε ένα Ευρώ από τα αποθεματικά των ταμείων στο χρηματιστήριο. Εγγύηση του κράτους για τα αποθεματικά των ταμείων.

Να καταργηθεί η ωρομισθία και ο θεσμός του αναπληρωτή. Να συσταθούν νέες οργανικές θέσεις για κάθε αναγκαίο εκπαιδευτικό έργο στα σχολεία και να καλυφθούν με μαζικούς μόνιμους διορισμούς.

Κατάργηση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, διορισμοί με βάση το χρόνο λήψης του πτυχίου. Επαναφορά της επετηρίδας.

Αμεση πρόσληψη τραπεζοκόμων στα ολοήμερα δημοτικά και νηπιαγωγεία.

Να μειωθεί το διδακτικό ωράριο στα επίπεδα της Β/Θμιας

Να αποσυρθεί το σχέδιο νόμου για την επιλογή στελεχών εκπαίδευσης.

Να φτιάξουμε τώρα πανεκπαιδευτικό κίνημα υπεράσπισης του δημόσιου δωρεάν σχολείου για όλα τα παιδιά σε όλες τις βαθμίδες.

Να καλέσουμε όλους τους χώρους της εκπαίδευσης (νηπιαγωγούς, δασκάλους, καθηγητές, πανεπιστημιακούς, μαθητές, φοιτητές, σπουδαστές) σε κοινό απεργιακό και αγωνιστικό μέτωπο.

Να προχωρήσουμε σε κοινές συνελεύσεις αγώνα των πρωτοβάθμιων σωματείων και των συλλόγων για κοινή πολύπλευρη δράση και ενημέρωση.

Με ένα κοινό πλαίσιο αιτημάτων και με μόνη αποδεκτή μορφή αγώνα που αντιστοιχεί στην κρισιμότητα του αγώνα τις **5νθήμερες επαναλαμβανόμενες** με αποκλειστικά υπεύθυνες για τη συνέχιση τις Γενικές Συνελεύσεις των συλλόγων. Δημιουργία ανοιχτών επιτροπών αγώνα σε κάθε σύλλογο για την προετοιμασία της απεργίας.

Κοινές καταλήψεις σε σχολές, διαδηλώσεις και εκδηλώσεις ταυτόχρονα και συντονισμένα.

Ανοιχτή κεντρική συντονιστική επιτροπή αγώνα όλων των αγωνιζόμενων-εργαζόμενων κομματιών της εκπαίδευσης.

Συγκρότηση απεργιακού ταμείου στο σύλλογό μας αλλά και κεντρικού απεργιακού ταμείου της Ομοσπονδίας.

Ορισμός αιρετών και ανακλητών εκπροσώπων των Γενικών Συνελεύσεων για τη διαχείριση των οικονομικών του ταμείου με δικαίωμα βέτου.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ
και όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών είναι κρατικοί καπιταλισμοί όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι'αυτό, υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε επίσης όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

Θέλω να γίνω μέλος του ΣΕΚ

Ονομα

Διεύθυνση..

Πόλη ....

Τηλέφωνο ....

Σωματείο - Σύλλογος.........................

....

Γράψτε μας στη διεύθυνση:
Τ.Θ.8161, Ομόνοια, 100 10 Αθήνα

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΟΥΜ

40 χρόνια από τον "Πόλεμο των 6 Ημερών" - Πότε θα τελειώσει η Ισραηλινή κατοχή;

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
καφέ Γαρδένια (πλ.Ηρώων) 8μμ
Ομιλητής: Κώστας Πίττας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Ομιλήτρια: Μαρία Στύλλου

ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 ΑΣΟΕΕ 7μμ
Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6
Στέκι (Αβέρωφ 7α) 8μμ
Ομιλητές: Μωυσής Λίτσης, Νίκος Λούντος

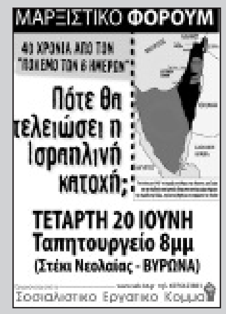
ΝΙΚΑΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6 Δημαρχείο 6.30μμ
Ομιλητής: Λέανδρος Μπόλαρης

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6 Αίθουσα Ομίλου Unesco
(Αλκιβιάδου 212) 7.30μμ
Ομιλητής: Πέτρος Κωνσταντίνου

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6
Ταπητουργείο 8μμ
Ομιλήτρια: Μαρία Στύλλου

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6
Ξυλοτεχνία 7.30μμ
Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6 Πολιτ Κέντρο 7μμ
Ομιλητής: Κώστας Πίττας

Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ - **ΓΙΑΝΝΕΝΑ:** ΠΕΜΠΤΗ 14/6, Εργατικό Κέντρο 7μμ, Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Πρεσβεία 6.30μμ
Λένιν
Ομιλητής: Νίκος Λούντος

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6
Πολιτιστικός Σύλλογος Ανάληψη 7μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλητής: Μάνος Νικολάου

ΧΑΝΙΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6
καφέ «Γωνιά των Αγγέλων» 8μμ
Τι είναι ρατσισμός και πώς παλεύεται;
Ομιλήτρια: Μαρία Παιζάκη

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 καφέ Λουξίν 6.30μμ
Λένιν
Ομιλητής: Δημήτρης Καρνάβας

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 καφέ Γαρδένια 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης

ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 everest 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Σταμάτης Χατζηδήμου

Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 καφέ Cello (Δημαρχείο) 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 21/6 Στέκι (Αβέρωφ 7α) 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Δήμητρα Κυρίλλου

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 21/6 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Μανώλης Σπαθής

ΝΙΚΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 21/6 Δημαρχείο 7.30μμ
Πώς χάθηκε η Ρώσικη Επανάσταση
Ομιλητής: Νάσος Σακελλαρίου

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Σοβιετική Ενωση: «Υπαρκτός Σοσιαλισμός» ή Κρατικός Καπιταλισμός;
Ομιλητής: Νίκος Βούλτσος

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/6 Πινακοθήκη (Ψυχάρη 36) 7μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/6 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 30/6 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Έχει «νέο» πρόγραμμα το ΠΑΣΟΚ;

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 7/7 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Λένιν
Ομιλήτρια: Νεκταρία Σοφοκλέους

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 14/7 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Τρότσκι
Ομιλητής: Νίκος Σκιαδάς

στις σχολές

ΦΛΣ ΑΘΗΝΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6 1μμ
Οι δύο τακτικές απέναντι στην σοσιαλδημοκρατία

Η ριζοσπαστική Αριστερά και οι εκλογές
Συσκέψεις

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
καφέ «Στις γειτονιές του κόσμου» 8.30μμ

ΚΥΨΕΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Αρωμα 6μμ

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Πινακοθήκη (Ψυχάρη 34) 7μμ

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Δημαρχείο 8μμ

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ «Κάτω πλατεία» 8μμ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 Γραφεία «Κίνημα στην Πόλη» 8μμ

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 13ο Δημοτικό Σχολείο (Λήμνου & Καυκάσου) 7μμ

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 Ταπητουργείο 8μμ

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ

ΠΑΤΗΣΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6 καφέ Bauhaus 5μμ

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6 Γραφεία Διδασκαλικού Συλλόγου 7μμ

ΧΑΝΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 17/6 Σύλλογος Δασκάλων 8μμ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6 καφέ Αλσος 8μμ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΡΙΤΗ 19/6 Εργατικό Κέντρο 7μμ

Στις σχολές...

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Αμφιθ Σ.Καράγιωργα 2, 2μμ

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 Αίθουσα 4, 3μμ

ΦΛΣ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 Αιθουσα 428 3μμ

ΑΣΟΕΕ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6, 5μμ

ΦΜΣ ΑΘΗΝΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6 1μμ

Στους εργατικούς χώρους

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΜΕ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6
Γραφεία ΕΣΗΕΑ (4ος όροφος) 9μμ

Παρτυ

ΧΑΛΑΝΔΡΙ *ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/6 Στέκι (Αβέρωφ 7α) 10μμ* * **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ** *ΚΥΡΙΑΚΗ 24/6 καφέ Sante 10μμ*

Οικονομική Εξόρμηση

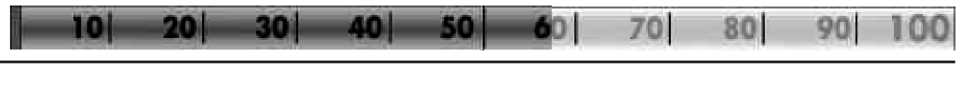
Άλλα 3.900 ευρώ συγκεντρώθηκαν την βδομάδα που πέρασε ανεβάζοντας το δείκτη της καμπάνιας για την οικονομική στήριξη της Εργατικής Αλληλεγγύης στ 58.000 ευρώ.

Ευχαριστούμε όλους τους φίλους και τις φίλες της εφημερίδας που ενίσχυσαν: Τάκης Γ. 300 ευρώ, Διονύσης Κ. 200, Μαρίνος Ψ. 150, από 100 ευρώ οι Γιάννης Π., Μιχάλης Μ., Βάσω Α., Χρύσα Τ., Θάλεια Μ., Αποστόλης Λ., από 50 ευρώ η Κατερίνα Φ. και ο Γιώργος Ζ.

Ευχαριστούμε επίσης τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που έστειλαν 80 ευρώ από τη Θεσσαλονίκη και 200 ευρώ από το Ηράκλειο της Κρήτης από εκδηλώσεις και πάρτυ που οργάνωσαν.

Με την έμπνευση από την πετυχημένη εκδήλωση στο θέατρο "Αλίκη", εξορμούμε σε όλους τους χώρους και τις γειτονιές για να μεταφέρουμε το μήνυμα. Η Εργατική Αλληλεγγύη είναι η φωνή που στηρίζει και προβάλει με όλες της τις δυνάμεις την Πρωτοβουλία για την κοινή κάθοδο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στις επόμενες βουλευτικές εκλογές.

Αξίζει να ενισχυθεί οικονομικά από τον καθένα και την καθεμία που θέλει να πετύχει αυτή η προσπάθεια!

Εξορμήσεις με την Εργατική Αλληλεγγύη

ΠΕΜΠΤΗ 14/5
ΑΓ.ΑΝΤΩΝΙΟΣ σταθμός Μετρό 6μμ
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
Ν.ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ.Ασίας 6μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 6μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πεζόδρομος Χαιμαντά 6μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ σταθμός Μετρό 7μμ
ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ σταθμός Μετρό 7μμ
ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλατσίου & Βείκου 7μμ
ΚΟΥΚΑΚΙ σταθμός Μετρό Φιξ 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ μάρκετ ΙΝ 7μμ
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ Βασιλόπουλος 7.30μμ
ΒΥΡΩΝΑΣ πλατεία Δεληολάνη 7μμ
Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ σταθμός ΗΣΑΠ 6μμ
ΙΛΙΟΝ κεντρική πλατεία 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Σκλαβενίτης 7μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος 7μμ
ΑΙΓΑΛΕΩ σταθμός Μετρό 7μμ
ΝΙΚΑΙΑ πλ.Περιβολάκι (Νεοσετ) 7μμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ πεζόδρομος Σωτήρος 7μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Λιοντάρια 6μμ

ΠΑΤΡΑ
Πλ.Ολγας 6μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6
ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή Καλλιδρομίου 11.30πμ
ΚΥΨΕΛΗ κεντρική πλατεία 12.30μμ
ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Αγ.Ιωάννη & Γιαβάση 11.30πμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Βασιλόπουλος 11πμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ.Ελευθερίας 12μες
Ν.ΣΜΥΡΝΗ κεντρική πλατεία 7μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ Άγ.Λαμπράκη 10.30πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ.Επταλόφου 10.30πμ
ΤΟΥΜΠΑ Αγ.Θεράποντος 10πμ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ πεζόδρομος 10.30πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ πλ.Οσίας Ξένης 10.30πμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Νομαρχία 11πμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 11.30πμ

ΧΑΝΙΑ
Αγορά 11.30πμ

στις σχολές κάθε μέρα...

ΑΘΗΝΑ
ΠΑΝΤΕΙΟΣ Πεζόδρομος 11πμ
ΦΛΣ κεντρική είσοδος 11πμ
ΝΟΠΕ κεντρική είσοδος 11πμ
ΕΜΠ Τοπογράφοι 11πμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ κυλικείο 9πμ
ΦΛΣ κυλικείο 10πμ
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΕΧΝΗΣ κεντρ Βιβλιοθήκη 10πμ
ΛΕΣΧΗ 2μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ Κοσμητεία 9πμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ (Βούτες) 11πμ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΝΩΣΣΟΣ 11πμ
ΤΕΙ 11πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Λέσχη 1μμ

ΠΕΜΠΤΗ 14/6
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΕΦ εστιατόριο 12.30μμ
ΑΣΟΕΕ κεντρική είσοδος 1μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Λέσχη 1μμ

ΤΡΙΤΗ 19/6
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΕΦ εστιατόριο 12.30μμ

εργατικη αλληλεγγυη
ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Εκδίδεται από το
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
Ιδιοκτήτης: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Εκδότης: Κώστας Πίττας
Διευθυντής: Πάνος Γκαργκάνας
Εκτύπωση: Μεσημβρινή Α.Ε.
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Παντελής Γαβριηλίδης, Αλέξης Καλέργης
e-mail: ergatiki@otenet.gr
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, Ομόνοια
τηλ. 210 52 41001, fax 210 52 27177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας:
ΤΘ 8161 Ομόνοια 100 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

Η “ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ” ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Χρειάζεται να αλλάξουμε τον ορισμό του Λένιν;

Υπάρχει μια αντίληψη στην Αριστερά που υποστηρίζει ότι η σοσιαλδημοκρατία, κόμματα σαν το ΠΑΣΟΚ σε όλη την Ευρώπη και αλλού, έχει υποστεί πλέον μια οριστική μετάλλαξη. Η αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού από ηγεσίες όπως του Γ. Παπανδρέου, της Ρουαγιάλ στη Γαλλία ή του Μπλερ στην Αγγλία, σημαίνει ότι πλέον η σοσιαλδημοκρατία έχει γίνει ένα καθαρά αστικό κόμμα και δεν έχει σχέση με την «παλιά» σοσιαλδημοκρατία, ούτε στο πρόγραμμα, ούτε στις ιδέες ούτε ακόμα και στην κοινωνική της βάση, τον κόσμο που εκφράζει δηλαδή. Σύμφωνα με μια έκφραση έχει πλήρως «ενταχθεί στον πυρήνα της αστικής πολιτικής».

Αυτή η άποψη φαίνεται να ταιριάζει με τις εμπειρίες εκατομμυρίων εργαζόμενων και νεολαίας που έχουν υποστεί τις πιο σκληρές επιθέσεις από «σοσιαλιστικές» κυβερνήσεις και βλέπουν τα κόμματα που ίσως παλιότερα πίστευαν, τώρα να βρίσκονται συχνά στην απέναντι πλευρά όταν παλεύουν. Παρόλα αυτά, η θεωρία της «μεταλλαγμένης» σοσιαλδημοκρατίας είναι λάθος, τόσο σε σχέση με το χτες όσο και με το σήμερα.

Επιφανειακά, το χάσμα που χωρίζει για παράδειγμα την «εκσυγχρονισμένη» σοσιαλδημοκρατία των Μπλερ με την σοσιαλδημοκρατία του Κάουτσκι, του «Πάπα του μαρξισμού» είναι τεράστιο. Το τι λένε τα κόμματα στα προγράμματά τους είναι ένα κριτήριο για να τα προσδιορίσουμε. Αλλά δεν είναι το μοναδικό, ούτε το κύριο. Ενα πολύ πιο σημαντικό είναι το τι κάνουν. Από αυτή την άποψη αν κοιτάξουμε στο παρελθόν, θα δούμε μια σοσιαλδημοκρατία το «ιστορικό» της οποίας μπορεί να το «ζηλέψει» ο κάθε Μπλερ και Σημίτης.

Στις αρχές του 20ου αιώνα το καμάρι της αριστεράς παγκόσμια ήταν η γερμανική σοσιαλδημοκρατία, το SPD. Θεωριόταν ο θεματοφύλακας των επαναστατικών ιδεών του μαρξισμού. Ηταν ένα τεράστιο κόμμα, με εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, στη συντριπτική τους πλειοψηφία εργάτες. Επίσης, ήταν το κόμμα με ηγεσία ανθρώπους που είχαν συνεργαστεί από κοντά με τον Μαρξ και τον Ενγκελς. Οταν ένα τμήμα του, με επικεφαλής τον Μπερνστάιν, διακήρυξε ότι η ανάλυση του Μαρξ για τον καπιταλισμό και την επανάσταση πρέπει να απορριφθεί, θεωρήθηκε από την πλειοψηφία της ηγεσίας επίθεση στα «ιερά και τα όσια».

Κι όμως, αυτό το κόμμα –και τα περισσότερα αδελφά του κόμματα στη Β’ Διεθνή- διέπραξε τη μεγαλύτερη προδοσία λίγα χρόνια μετά. Οταν ξέσπασε ο Α’ Παγκόσμιος Πόλεμος τον Αύγουστο του 1914, ξέχασε όλες τις αντιπολεμικές και διεθνιστικές αρχές του και έτρεξε να στηρίξει την άρχουσα τάξη στο όνομα της «εθνικής ενότητας». Το σοκ ήταν τόσο μεγάλο που ο Λένιν πίστευε για μερικές μέρες ότι το φύλλο της εφημερίδας του SPD που ανακοίνωνε την υποστήριξη του κόμματος στον πόλεμο είχε πλαστογραφηθεί από το γερμανικό γενικό επιτελείο. Η Ρ. Λούξεμπουργκ, η πιο οξυδερκής κριτικός της γραφειοκρατίας και των συμβιβασμών του κόμματος τα προηγούμενα χρόνια, έπαθε νευρικό κλονισμό.

Σήμερα πολλοί αγωνιστές και αγωνίστριες αναρωτιούνται με όλο τους το δίκιο π.χ «τι διαφορά έχουν τα ΜΑΤ του Σημίτη από τα ΜΑΤ του Καραμανλή». Αυτό το ερώτημα δεν είναι καθόλου καινούργιο. Τέθηκε από χιλιάδες εργάτες με πολύ πιο τραγικούς όρους το 1918-19 στη Γερμανική Επανάσταση. Τότε η κυβέρνηση του SPD εξαπέλυσε τα ακροδεξιά σώματα των αξιωματικών που έσφαξαν χιλιάδες επαναστάτες –και την ίδια τη Ρόζα Λούξεμπουργκ. Η «μαρξιστική» σοσιαλδημοκρατία της εποχής έπαιξε το βασικό ρόλο στην αποτυχία του επαναστατικού κύματος που σάρωσε τον κόσμο μετά την Ρώσικη Επανάσταση. Η σοσιαλδημοκρατία συμμετείχε ενεργά στην πολιορκία της επαναστατημένης Ρωσίας, στην επέμβαση των 19 στρατών που προσπάθησαν να πνίξουν την επανάσταση και στην υποστήριξη των «Λευκών» αντεπαναστατών. Αργότερα, στη δεκαετία του ’30, ήταν οι σοσιαλιστές της Γαλλίας που μέσω της κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου, αρνήθηκαν να βοηθήσουν την ισπανική Δημοκρατία απέναντι στους φασίστες του Φράνκο.

Βερολίνο 1918, η επανάσταση στους δρόμους, η Σοσιαλδημοκρατία άντρο της αντεπανάστασης

Ενιαίο Μέτωπο

Ο Λένιν και ο Τρότσκι έδωσαν μια σκληρή μάχη για να πείσουν την επαναστατική αριστερά της εποχής τους, την Κομμουνιστική Διεθνή, ότι παρά την εγκληματική πολιτική της σοσιαλδημοκρατίας οι επαναστάτες πρέπει να ακολουθήσουν την τακτική του ενιαίου μετώπου –«βαδίζουμε χωριστά χτυπάμε μαζί»- απέναντι σε αυτά τα κόμματα για να κερδίσουν μέσα στον αγώνα στην επαναστατική προοπτική τους εργάτες που επηρεάζονται από τον ρεφορμισμό. Οπως είχε συμβουλεύσει τους παλιούς επαναστάτες, «πρώτα διασπαστείτε από το κόμμα των ρεφορμιστών και μετά κάντε συμμαχία μαζί του».

Σ’ αυτή τη συζήτηση ο Λένιν, μιλώντας για το Εργατικό Κόμμα της Βρετανίας, έδωσε κι έναν «παράξενο» ορισμό για τα ρεφορμιστικά κόμματα. Είναι κόμματα, έγραψε, «αστικά-εργατικά». Η ηγεσία τους, η πολιτική τους είναι αστική και αυτά τα κόμματα είναι οι αγωγοί μέσω των οποίων φτάνουν οι ιδέες της κυρίαρχης τάξης στους «από κάτω». Αλλά οργανώνουν και επηρεάζουν μεγάλα στρώματα εργατών, και όχι γενικά εργατών, αλλά των τμημάτων εκείνων της εργατικής τάξης που έχουν εμπειρία συλλογικών αγώνων, θέλουν να αλλάξουν τη κοινωνία. Γι’ αυτό πάντα η βάση των ρεφορμιστικών κομμάτων είναι πιο αριστερά από την ηγεσία της και έρχονται στιγμές που αυτή η αντίθεση βγαίνει περισσότερο ή λιγότερο εκρηκτικά στην επιφάνεια. Στην εποχή του Λένιν, αυτό αποδείχτηκε στην πράξη. Το 1920, το «Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα» της Γερμανίας διασπάστηκε και περίπου 200.000 μέλη του πύκνωσαν τις γραμμές του νεαρού Κομμουνιστικού Κόμματος. Διακόσιες χιλιάδες άνθρωποι έκαναν μέσα σε λίγο διάστημα το άλμα από την εγκληματική σοσιαλδημοκρατία στο επαναστατικό κόμμα.

Ακόμα και αν ίσχυε τότε η ανάλυση του Λένιν, λένε κάποιοι, σήμερα πια μας είναι άχρηστη. Κοιτάξτε τα σημερινά σοσιαλιστικά κόμματα, λένε. Δεν υπόσχονται καν τις μεταρρυθμίσεις που υποσχόταν η παλιά σοσιαλδημοκρατία. Ακόμα και η κοινωνική της βάση έχει πια μεταλλαχθεί. Είναι γιάπηδες, μεσοαστοί και βολεμένοι «προνομιούχοι» εργαζόμενοι που δεν μπορούν να συγκινηθούν από τα ίδια οράματα όπως η παλιά βάση της σοσιαλδημοκρατίας ή να κινητοποιηθούν με τους ίδιους τρόπους.

Είναι αλήθεια ότι η σοσιαλδημοκρατία έχει αλλάξει, κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί αυτό. Τότε η σοσιαλδημοκρατία υποσχόταν ότι με το δρόμο των μεταρρυθμίσεων ο καπιταλισμός θα μπορούσε να εξελιχθεί σταδιακά προς το σοσιαλισμό. Αυτός ο δρόμος ήταν πάντοτε αδιέξοδος και κάθε φορά που ένα ρεφορμιστικό κόμμα αναλάμβανε να κάνει πράξη αυτές τις διακηρύξεις, κατέληγε να διαλέγει τη πλευρά των καπιταλιστών και όχι των εργατών. Αλλά σήμερα, οι κάθε λογής Γ. Παπανδρέου δεν υπόσχονται καν αυτό: όταν μιλάνε για μεταρρυθμίσεις τους δίνουν την έννοια που τους δίνει ο Καραμανλής. Ναι, είναι αλήθεια ότι το ιδεολογικό περιεχόμενο της σημερινής σοσιαλδημοκρατίας είναι το πιο δεξιό στην ιστορική της διαδρομή. Ούτε είναι ψέμα ότι η σημερινή οργανωτική δομή της έχει αλλάξει: παλιότερα τα συνδικάτα αποτελούσαν για παράδειγμα ένα βασικό πυλώνα των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, σήμερα οι ηγεσίες τους προσπαθούν να σπάσουν κάθε τέτοια σχέση. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι τα σημερινά κόμματα έχουν απαλλαγεί –και προσπαθούν πολύ- από την αντίφαση που κυνηγούσε τα «κλασσικά» ρεφορμιστικά κόμματα.

Ανταρσίες

Αυτό το αποδεικνύει η εμπειρία των αγώνων και των κινημάτων όλων των τελευταίων χρόνων. Η Γαλλία είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Εκεί το Σοσιαλιστικό Κόμμα έχει πάει τόσο δεξιά τις δυο τελευταίες δεκαετίες που ο όρος «σοσιαλφιλελευθερισμός» χρησιμοποιείται από τον κόσμο του κινήματος για να το περιγράψει. Κι όμως, όταν η ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος τάχθηκε υπέρ του «Ναι» στο Ευρωσύνταγμα πριν δυο χρόνια, περισσότερο από το 50% της βάσης του ΣΚ τάχθηκε με την καμπάνια του «Οχι». Χωρίς αυτή τη μαζική ανταρσία της βάσης του Σοσιαλιστικού Κόμματος, το κίνημα δεν θα κέρδιζε μια τόσο μεγάλη νίκη που πήγε πίσω τους σχεδιασμούς όλων των αρχουσών τάξεων της ΕΕ.

Εχουμε δει το ίδιο και στην Ελλάδα όλα τα προηγούμενα χρόνια. Οταν ο Σημίτης έκανε τις «εκσυγχρονιστικές» του επιθέσεις στην εργατική τάξη και τη νεολαία, συνάντησε σε κάθε τέτοιο βήμα δυνατές ανταρσίες. Και στις περισσότερες περιπτώσεις στο κέντρο τους βρέθηκαν εργαζόμενοι του ΠΑΣΟΚ. Η μάχη στα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά το 1995, η μεγάλη απεργία της Ιονικής το 1998, οι απεργίες σε μια σειρά ΔΕΚΟ ενάντια στην προσπάθεια του Σημίτη να φέρει την «εξυγίανση» τους με παγώματα μισθών και χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων είναι μερικές από αυτές. Το μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα του 2003 δεν θα ήταν αυτό που ξέρουμε, αν τους δρόμους της Αθήνας και των άλλων πόλεων δεν πλημμύριζαν μαζί με χιλιάδες άλλους και χιλιάδες μέλη και φίλοι του ΠΑΣΟΚ, κόντρα στην πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη που με τον Γ. Παπανδρέου υπουργό Εξωτερικών έβαζε πλάτες στον Μπους. Δεν τους κατέβασε ο Λαλιώτης, στο δρόμο, αυτοί σύρανε τον Λαλιώτη.

Η σημερινή σοσιαλδημοκρατία δεν έχει απαλλαγεί από την αντίφασή της και γι’ αυτό το λόγο περνάει κρίση. Το χάσμα ανάμεσα στις ηγεσίες και τη βάση ποτέ δεν ήταν μεγαλύτερο, οι οργανωτικοί δεσμοί που ένωναν παλιότερα τα ρεφορμιστικά κόμματα με το κόσμο τους έχουν χαλαρώσει. Ομως, ταυτόχρονα αυτή η χαλάρωση των δεσμών μπορεί να λειτουργήσει και προς την αντίθετη κατεύθυνση: να αφήσει χώρο για να ξεσπάσουν πιο εύκολα ανταρσίες από τη βάση.

Ολα τα παραπάνω καθόλου δεν σημαίνουν ότι ο δρόμος είναι στρωμένος με ροδοπέταλα για τη ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά, κι ότι αρκεί να διακηρύξουμε το πρόγραμμά μας ώστε κάποια στιγμή η «λαϊκή βάση του ΠΑΣΟΚ» να μας συναντήσει. Μια πολιτική που δεν “αγκαζάρει” τη βάση σε κοινή δράση, είναι το καλύτερο δώρο στις σοσιαλδημοκρατικές ηγεσίες γιατί τους αφήνει την πρωτοβουλία των κινήσεων. Ο Λένιν ήταν σωστός και το 1920 και σήμερα.

Λέανδρος Μπόλαρης

Σκέψεις μετά την "Μέρα Περιβάλλοντος"

Το ραδιόφωνο σήμερα είναι το πλέον αδικημένο από τα Μ.Μ.Ε. στην Ελλάδα. Έτσι λοιπόν και στο θέμα που κουβεντιάζουμε η οικολογία δεν έχει την θέση που πραγματικά της αρμόζει. Η οικολογία αντιμετωπίζεται σαν δεύτερης αξίας εμπόρευμα. Ο ρόλος του ραδιοφώνου που συμπλήρωσε 110 χρόνια παρουσίας του, υποτιμάται πάρα πολύ. Ο κόσμος ξεχνά πόσο συνέβαλε το ραδιόφωνο στην διαμόρφωση του τρόπου σκέψης, του περασμένου αιώνα και μειώνει το ρόλο που μπορεί και να παίξει στον αιώνα μας.

Παρ ' όλα αυτά το ραδιόφωνο θα εξακολουθεί να είναι απαραίτητο για την κάλυψη των ειδήσεων σε κάθε περιοχή του κόσμου, σε κάθε χώρα, σε πραγματικό χρόνο και μας επιτρέπει να παρακολουθούμε τους μουσικούς ρυθμούς επιλογής μας.

Παραδόξως ένα από τα σοβαρά πλεονεκτήματα του ραδιοφώνου, είναι ότι δεν συνοδεύεται από εικόνες Το κυριότερο προσόν της τηλεοπτικής εικόνας – που φαίνεται τόσο πραγματική – είναι στην πραγματικότητα και το κύριο ελάττωμα της, επειδή αναστέλλει τη φαντασία και την δυνατότητά μας να αποστασιοποιηθούμε από τα πράγματα και να σκεφτούμε. Θα χρειαζόμαστε πάντα τον ήχο χωρίς την εικόνα, και το δικαίωμά μας να ερμηνεύσουμε τα πράγματα με τον δικό μας τρόπο.

Το ανθρώπινο δυναμικό που καλύπτει τα οικολογικο-περιβαλλοντικά θέματα μερικώς έως ελάχιστα απαρτίζεται από συναδέλφους που κατά κύριο λόγο είναι διαπιστευμένοι στο Υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ αλλά και το Γεωργίας, Ανάπτυξης, Μεταφορών και Ναυτιλίας και δευτερευόντως από συναδέλφους του ελεύθερου ρεπορτάζ.

Οι αμιγώς « οικολογικές » εκπομπές, που μπορούν να σταθούν με αξιώσεις δεν μετριούνται πανελλαδικά ούτε στα δάκτυλα των δύο χεριών.

Οι ραδιοσυχνότητες μεταχειρίζονται την οικολογία αντιστρόφως ανάλογα της δυναμικότητάς τους. Τα μεγάλα εμπορικά ραδιόφωνα δυστυχώς διαθέτουν πολύ-λίγο από το χρόνο τους σε σχέση με τους μικρότερους ραδιοσταθμούς.

Περιεχόμενο

Επίσης ένα σημείο αξιοπρόσεκτο είναι η διαφορά οικολογικής ευαισθησίας μεταξύ των ραδιοσταθμών του κέντρου και της περιφέρειας. Υπάρχουν αρκετοί ραδιοσταθμοί στην Ελληνική επαρχία με σχεδόν οικολογικό και εναλλακτικό προσανατολισμό και περιεχόμενο. Δυστυχώς όμως πολλοί από αυτούς δεν έχουν την δυνατότητα συνεχούς ροής για αντικειμενικούς και ενίοτε υποκειμενικούς λόγους. Τους χαρακτηρίζει το μεράκι της προσφοράς αλλά είναι εμφανής ο ερασιτεχνισμός.

Παρ ' όλα αυτά θα πρέπει να θεωρούνται μικρές οικολογικές οάσεις, αφού εκτός από την κάλυψη των όποιων τοπικών προβλημάτων και θεμάτων καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα από περιβάλλον, ποιότητα ζωής, αγώνα κατά της παγκοσμιοποίησης, τα νέα κοινωνικά κινήματα κ.α.

Ας μου επιτρέψετε να καταθέσω μία προσωπική εμπειρία έχοντας συμπληρώσει 12 χρόνια ραδιοφωνικής παρουσίας. Αποτόλμησα το 2000 για πρώτη φορά στην Ελλάδα έναν οικολογικό ραδιο - μαραθώνιο την παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος στις 5 Ιουνίου συμπληρώνοντας 24 συνεχείς ώρες εκπομπής πίσω από τα μικρόφωνα του 941 ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ F.M. αποκομίζοντας μια σπάνια εμπειρία και ένα πλήθος διαδοχικών συναισθημάτων.

Η μεγαλύτερη όμως συγκίνηση που δέχτηκα ποτέ, ήταν η απευθείας μετάδοση από την μεγάλη διαδήλωση διαμαρτυρίας στους δρόμους της Γένοβα το 2001. Επί ώρες πίσω από το μικρόφωνο με αρκετούς σταλμένους συναδέλφους, με πλήθος προσκεκλημένων και με την ιδιότητα του εκπροσώπου ενημέρωσης στην Ελλάδα της οργάνωσης ΓΕΝΟΒΑ 2001, όταν με καλούσαν οι μητέρες των νεαρών κυρίως διαδηλωτών, για να μάθουν νέα από την αιματοβαμένη πόλη της Γένοβα.

Ο οικολογικός λόγος στα Μ.Μ.Ε. επιβάλλεται να βρει νέες λεωφόρους και ατραπούς για να μπορέσει να απεγκλωβιστεί από τον σχεδόν μόνιμο καταγγελτικό χαρακτήρα που την διακρίνει, για να τραβήξουμε την προσοχή του ακροατή μας.

Το κειμενάκι αυτό ας θεωρηθεί η συνεισφορά μας στην κατ ' ευφημισμόν Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος αγνοώντας τις υπόλοιπες 364 ημέρες του χρόνου.

Τέλος ας θυμόμαστε πάντα τις εξαγγελίες μας, σαν συνδυασμός Συμμαχία για την Υπερνομαρχία που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της οικολογικής μας συνείδησης .

Κώστας Σπανόπουλος

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΣΗΕΑ

Αλμα για τους Financial Crimes

Διπλασιασμό των ψήφων είχε ο «Ενωτικός Συνδυασμός Financial Crimes" στις εκλογές για νέο ΔΣ της ΕΣΗΕΑ που έγιναν στις 6 και 7 Ιούνη. Συγκεκριμένα πήρε 141 ψήφους σε σχέση με 72 που είχε πάρει στις εκλογές του 2005. Είναι μια μεγάλη επιτυχία που δείχνει τη δυναμική μιας μαχητικής ριζοσπαστικής παρέμβασης που έχει βρεθεί σε όλες τις μάχες που έχουν ανοίξει τα τελευταία χρόνια στο χώρο των ΜΜΕ. Αν και οι άλλες δυνάμεις ακολουθούσαν το παράδειγμα των Financial Crimes –και ανταποκρίνονταν στο ενωτικό τους κάλεσμα- η δυναμική που θα δημιουργούνταν θα ήταν πολύ μεγαλύτερη και τώρα δεν θα καθόνταν στο τιμόνι της ΕΣΗΕΑ οι «κολητοί» του Ρουσόπουλου.

Τα αποτελέσματα έχουν ως εξής. Ο συνδυσμός της δεξιάς «Δημοσιογράφοι για τη Δημοσιογραφία» με επικεφαλής τον Σόμπολο πήρε 1.181 ψήφους και 4 έδρες (στις προηγούμενες εκλογές οι δεξιοί συνδυασμοί είχαν πάρει συνολικά 1.105 ψήφους). Η «Συσπείρωση Δημοσιογράφων Δούρειος Τύπος» πήρε 867 ψήφους και 3 έδρες (821 και 3 το 2005). Η «Μαχόμενη Δημοσιογραφία» 611 ψήφους και 2 έδρες (518 και 2 έδρες). Η «Κίνηση Επαγγελματιών Δημοσιογράφων» 448 ψήφους και 2 έδρες (498 και 2 έδρες το 2005). «Ενωτικός Συνδυασμός – Financial Crimes» 141 ψήφοι (72 το 2005).

Οπως αναφέρουν οι Financial Crimes στην ανακοίνωση που έβγαλαν με μερικές πρώτες εκτιμήσεις των αποτελεσμάτων: «Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων των εκλογών της ΕΣΗΕΑ προκύπτει διπλασιασμός του εκλογικού μας αποτελέσματος σε σχέση με τις εκλογές του 2005. Ευχαριστούμε δημοσίως τους συναδέλφους που μας στήριξαν με την ψήφο τους αναγνωρίζοντας την συνεχή και συνεπή δράση μας την τελευταία διετία.

Η δράση ενός συνδυασμού που δεν είχε «πλάτες», οικονομικά στηρίγματα και μηχανισμούς, έδειξε ότι η συστηματική απεύθυνση στη βάση του κλάδου, μπορεί να φέρνει αποτελέσματα και στο εκλογικό επίπεδο, μήνυμα ιδιαίτερα χρήσιμο (αν και δύσκολο να το κατανοήσουν) σε όσους οχυρωμένοι πίσω από γραφεία και με χαρτοπολέμους ανακοινώσεων και καταγγελιών, αυταπατώνταν ότι έτσι έδιναν προοπτική για τους εργαζόμενους του κλάδου. Στο έδαφος αυτής της αδράνειας πάτησε και η πρωτιά της φιλοκυβερνητικής παράταξης του κλάδου, σε μια εποχή που χρειαζόμαστε σωματείο που να είναι εργαλείο μάχης και όχι φιλοκυβερνητικό και φιλοεργοδοτικό παραμάγαζο.

Αισιόδοξοι και δυναμωμένοι με το αποτέλεσμά μας, υπεύθυνοι και μάχιμοι όπως πάντα, συνεχίζουμε τη δράση μας. Οσοι προωθούν αντεργατικές επιλογές σε οποιοδήποτε επίπεδο θα μας έχουν απέναντί τους. Σε αυτή τη νέα φάση που μπαίνει η ζωή της ΕΣΗΕΑ, θα είμαστε παρόντες και ήδη έχουμε συναδέλφους που ερμηνεύοντας το αποτέλεσμά μας σαν την απόδειξη (αντοχή και ανάπτυξη) ενός δυναμικού εναλλακτικού πόλου, άρχισαν να δηλώνουν τη συστράτευσή τους. Συνεχίζουμε ενωτικά, δυναμικά, ασυμβίβαστα.»

Επίσης ο Ενωτικός Συνδυασμός Financial Crimes καλεί σε συμμετοχή και στο δεύτερο γύρο για τις εκλογές στα πειθαρχικά συμβούλια για να «βάλουμε φραγή στα σχέδια της συντήρησης να μετατρέψει τα πειθαρχικά σε όργανα ατιμωρησίας φιλοεργοδοτικών συμπεριφορών, γεγονός που θα ενισχύσει την ασυδοσία στους χώρους εργασίας. Στηρίζουμε: Ελένη Ανδριανού, Γιάννη Κατζουράδη, Μιμή Τουφεξή, Τάκη Τερζή.»

Νέα λογοκρισία

Ποινική δίωξη ασκήθηκε σε βάρος της συντακτικής ομάδας της εφημερίδας «Πρώτο Θέμα» με την κατηγορία της κατασκοπείας σε βαθμό κακουργήματος. Η δίωξη ξεκίνησε ύστερα από μηνύσεις του διοικητή της ΕΥΠ Ι. Κοραντή και του «συνδικαλιστή» της Υπηρεσίας Κ. Αγγελάκη, επειδή η εφημερίδα είχε δημοσιεύσει τα ονόματα των ΚΥΠατζήδων πρακτόρων που συμμετείχαν στα σκάνδαλα των απαγωγών των Πακιστανών και των υποκλοπών.

Η δίωξη είναι καθαρή πρόκληση. Η δικαστική έρευνα για τα σκάνδαλα των απαγωγών και των υποκλοπών έχει αραχνιάσει. Χρειάστηκε μια μεγάλη καμπάνια αλληλεγγύης για να σωθεί από τα νύχια της χούντας του Πακιστάν ο άνθρωπος που τόλμησε να καταγγείλει τις απαγωγές, ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Τζαβέντ Ασλάμ. Και αυτή τη στιγμή, οι μηχανισμοί των πρακτόρων της κυβέρνησης επιλέγουν να βάλουν στο στόχαστρο την ελευθεροτυπία με διώξεις όσων μίλησαν με «ονόματα και διευθύνσεις» για τα σκάνδαλα του «αντιτρομοκρατικού πολέμου».

Η αιτιολόγηση της δίωξης –η αποκάλυψη ονομάτων πρακτόρων- μόνο ειρωνικά χαμόγελα μπορεί να προκαλέσει. Ονόματα ΚΥΠατζήδων αναφέρονται τακτικότατα στα ΦΕΚ, οι διαγωνισμοί προσλήψεων είναι ανοιχτοί, τα ονόματα των υποψηφίων δημοσιεύονται. Στο φύλλο του «Πρώτου Θέματος» της Κυριακής 10/6 δημοσιεύεται φωτογραφία από την «χοροεσπερίδα» της υπηρεσίας τον Απρίλη σε πολυτελές μπουζουκτσίδικο. Πράκτορες και αρχιπράκτορες αγκαλιά με καλλιτέχνιδες και χωρίς καμιά διάθεση ανωνυμίας....

Εκπρόσωποι όλων των δημοσιογραφικών ενώσεων και πολιτικών κομμάτων απαιτούν να σταματήσει η δίωξη. Ο **Νάσος Μπράτσος** από τους Financial Crimes επισημαίνει σε δήλωσή του που δημοσιεύει η εφημερίδα: *«Η δίωξη της εφημερίδας «ΘΕΜΑ» για κατασκοπεία επειδή αποκάλυψε τα ψέματα της κυβέρνησης της ΝΔ στο θέμα των απαγωγών των Πακιστανών αποτελεί πρώτου μεγέθους πρόκληση από τους «κουκουλοφόρους» των μυστικών υπηρεσιών και τους πολιτικούς τους προϊστάμενους. Σύσσωμος ο δημοσιογραφικός κόσμος θα την πετάξει στον σκουπιδοντενεκέ της Ιστορίας».*

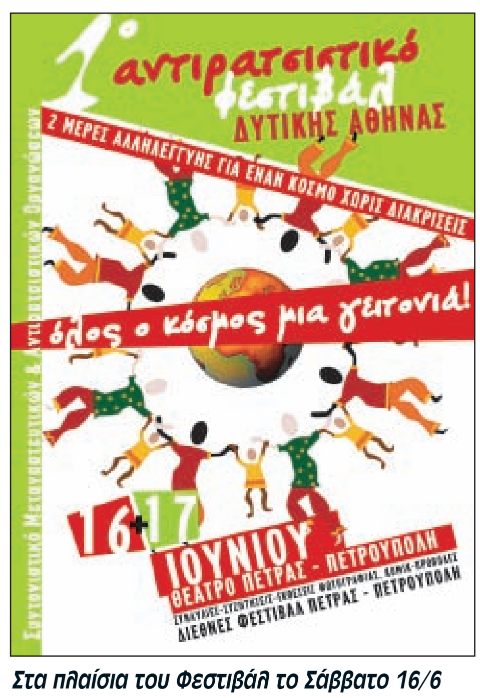
Δάσκαλοι - Αριστοτέλης

Τακτική γενική συνέλευση και εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στην 76η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ έγιναν την Πέμπτη 7 Ιούνη στο Σύλλογο Δασκάλων "Αριστοτέλης". Αναλυτικά τα αποτελέσματα των εκλογών είναι τα εξής: ΔΑΚΕ 323 ψήφοι και 3 αντιπρόσωποι, ΑΑΚ 236 ψήφοι και 3 αντιπρόσωποι, ΠΑΣΚ 136 ψήφοι και 2 αντιπρόσωποι, ΕΣΑΚ 133 ψήφοι και 1 αντιπρόσωπος, Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 48 ψήφοι, Αυτόνομη Παρέμβαση 22 ψήφοι και Αντεπίθεση 14 ψήφοι.

"Η δυσαρέσκεια των δασκάλων προς την κυβέρνηση της ΝΔ, που εκφράστηκε μαζικά με τη μεγαλειώδη απεργία μας των έξι εβδομάδων, εξακολουθεί να υπάρχει", μας είπε η **Χριστίνα Λαδά**, μέλος της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ, "Η πρωτιά της ΔΑΚΕ στα αποτελέσματα του συλλόγου μας, όμως, δείχνει ότι η οργή για την κυβέρνηση δεν φτάνει αυτόματα να καταγραφεί στις εκλογές αν η αριστερά δεν έχει οργανώσει τον αγώνα όπως θα μπορούσε και ακόμα περισσότερο δεν έχει πρόταση για τη συνέχειά του.

Συγκεκριμένα όλα όσα προσπαθούσαμε σαν Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ να οργανώσουμε στη διάρκεια της απεργίας μας, δηλαδή το άνοιγμα σε άλλους χώρους για συμπαράσταση και το απεργιακό ταμείο, ήταν αυτά που η υπόλοιπη -με μεγαλύτερες από εμάς δυνάμεις- αριστερά αρνήθηκε να βάλει μπροστά με αποτέλεσμα να υποκύψει στο ρεαλισμό της "κούρασης" των συναδέλφων και να συμφωνήσει στο κλείσιμο της απεργίας.

Ενώ τώρα είμασταν και πάλι οι μόνοι που στη συνέλευση του συλλόγου μας προτείναμε ότι χρειάζεται να αποφασίσουμε την 7η βδομάδα απεργίας μας το Σεπτέμβρη για να ξαναβγάλουμε το κλάδο και τα αιτήματά μας στο προσκήνιο. Παρόλα αυτά, τα αποτελέσματα δεν μας απογοητεύουν. Συνεχίζουμε να διεκδικούμε μαζί με την πλειοψηφία των συναδέλφων να αποφασιστεί από τη Συνέλευση της ΔΟΕ η συνέχεια του αγώνα μας".

Στα πλαίσια του Φεστιβάλ το Σάββατο 16/6 στις 7.30μμ θα γίνει η συζήτηση με θέμα "Απαγωγές, Πόλεμος, Ρατσισμός: Η πάλη για την απελευθέρωση του Τ.Ασλάμ" με ομιλητές τους Τ.Ασλάμ, Γ.Σπαφακάκη, Κ.Πατρικίου

Νέα από τους χώρους

ergatiki@otenet.gr

ΠΟΣΔΕΠ

Την κήρυξη 24ωρης απεργίας σε περίπτωση που η Γιαννάκου καταθέσει άμεσα και χωρίς διάλογο με την πανεπιστημιακή κοινότητα, στη Βουλή νομοσχέδιο για την έρευνα και τα μεταπτυχιακά, αποφάσισε η Διοικούσα Επιτροπή της ΠΟΣΔΕΠ στη διευρυμένη με εκπροσώπους των Συλλόγων ΔΕΠ συνεδρίασή της στις 9 Ιούνη. Επιπλέον, αποφάσισε ότι αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα των πανεπιστημιακών με πρώτο και κύριο την απόσυρση του νέου νόμου πλαισίου για τον οποίο θα καταθέσει και προσφυγή αντισυνταγματικότητας στο ΣτΕ, θα προχωρήσει "σε κλιμακούμενη κινητοποίηση από τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά, σε συντονισμό με τους φοιτητές".

Στην εισήγησή του ο πρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ, **Λάζαρος Απέκης**, αφού διατύπωσε τα αιτήματα των πανεπιστημιακών για το δημόσιο Πανεπιστήμιο και για αύξηση της χρηματοδότησής του, εξήγησε τους λόγους που οδηγούν τους πανεπιστημιακούς σε νέες κινητοποιήσεις. Η Υπουργός Παιδείας Γιαννάκου όχι μόνο ξεκινά την εφαρμογή του νόμου πλαίσιο από τις εξελίξεις μελών ΔΕΠ αλλά την ίδια ώρα, σχεδιάζει να κατεβάσει νέο νομοσχέδιο για την έρευνα που δημιουργεί μηχανισμούς ατόμων του υπουργείου με μισθούς πέρα από το δημόσιο και οι οποίοι θα διαχειρίζονται τα ερευνητικά προγράμματα και τα τεράστια κονδύλιά τους χωρίς κανένα έλεγχο.

Αμέσως μετά την εισήγηση του προέδρου της ΠΟΣΔΕΠ, εκπρόσωποι των ΔΕΠ από όλη την Ελλάδα ενημέρωσαν για τις αποφάσεις των συλλόγων τους. "Η πρότασή μας προς τη Διοικούσα Επιτροπή της ΠΟΣΔΕΠ είναι πρώτον κήρυξη απεργιών σε περίπτωση κατάθεσης νόμου για την έρευνα", είπε η εκπρόσωπος του Συλλόγου Πανεπιστημίου Αιγαίου, "Δεύτερον, συναντήσεις με φορείς, πολιτικά κόμματα, εργατικά σωματεία και συλλόγους. Τρίτον, εξαγγελία απεργιών το χειμερινό εξάμηνο σε συνεργασία με τους φοιτητές, τουλάχιστον 2-3 βδομάδες απεργία. Συμφωνούμε με την προσφυγή για να κριθεί ο νόμος-πλαίσιο αντισυνταγματικός και πιστεύουμε ότι ο δικαστικός τρόπος είναι προσθετικός στον αγώνα μας και πρέπει να συνδυαστεί με απεργιακές κινητοποιήσεις".

Η πλειοψηφία των μελών της Διοικούσας στη συζήτηση που ακολούθησε τάχθηκαν υπέρ των νέων αγωνιστικών απεργιακών κινητοποιήσεων ως απάντηση στις νέες προκλήσεις της Γιαννάκου και ανέθεσαν στη Εκτελεστική της ΠΟΣΔΕΠ τη διοργάνωση ημερίδας στην Αθήνα με θέμα την Ερευνα. Η **Ξένια Χρυσοχόου** από το Πάντειο μίλησε για τις ποινές που αποδόθηκαν πρόσφατα στους υπεύθυνους για την κατάχρηση χρημάτων του Πανεπιστημίου, τόνισε ότι ο αγώνας των πανεπιστημιακών -που με τη δική τους ενεργοποίηση η υπόθεση έφτασε στη δικαιοσύνη- συνεχίζεται για να επιστραφούν τα χρήματα και συνέδεσε το σκάνδαλο με τους νέους νόμους της Γιαννάκου που προωθούν τους εξωτερικούς διαχειριστές των οικονομικών των ΑΕΙ και τις αδιαφανείς διαδικασίες.

Η απόφαση της ΠΟΣΔΕΠ για 24ωρη απεργία άμεσα αν κατατεθεί νόμος για την έρευνα αλλά και για κλιμάκωση την νέα χρονιά ενάντια στην εφαρμογή του νόμου πλαίσιο, δείχνει ότι το εκπαιδευτικό κίνημα είναι έτοιμο να ξαναβγεί στο δρόμο. Οι φοιτητές πρέπει να είναι έτοιμοι να συντονιστούν ξανά με την ΠΟΣΔΕΠ ενάντια στις νέες επιθέσεις και όλοι μαζί να στείλουν το μήνυμα στη Γιαννάκου ότι οι καταλήψεις και οι απεργίες δεν είναι πίσω της αλλά μπροστά της.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η 48ωρη απεργία που είχε προκηρύξει η Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Οικονομικών για τις 11 και 12 Ιουνίου. Η συμμετοχή ήταν μεγαλύτερη από την 24ωρη στις 1/6 και σε κάποιους χώρους άγγιξε το 100%, όπως στο ΚΕΠΥΟ που έγινε και περιφρούρηση. Στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς μάλιστα κατεβήκαμε σε αυτή την απεργία και με δικά μας αιτήματα.

Είναι πολύ αισιόδοξο να ξαναβγαίνει η Ομοσπονδία μας σε κινητοποιήσεις μετά από αρκετά χρόνια και σίγουρα αυτή η απεργία θα μπορούσε να παραλύσει όλες τις υπηρεσίες αν είχε καλύτερη οργάνωση. Η απεργιακή συγκέντρωση έξω από Γενικό Λογιστήριο την πρώτη ημέρα ήταν μικρή, παρόλα αυτά ο διευθυντής του γραφείου του Δούκα είδε αντιπροσωπεία από το ΔΣ της Ομοσπονδίας και τους προέδρους των πρωτοβάθμιων σωματείων. Η άποψή του ήταν κατά σατανική σύμπτωση ίδια με των συνδικαλιστών της ΔΑΚΕ που πρότειναν να μην πραγματοποιηθεί η 48ωρη. Πολύ απλά μας είπε ότι μια εξευτελιστική αύξηση στα έξοδα κίνησης ικανοποιούσε τα αιτήματά μας.

Οσον αφορά στο αίτημα να σταματήσει η απασχόληση εργαζομένων από προγράμματα stage και να γίνουν προσλήψεις μόνιμων υπαλλήλων, η απάντηση ήταν ότι παίρνουν αυτά τα παιδιά γιατί οι μόνιμοι υπάλληλοι δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν υπερωρίες όπως τα παλιά καλά χρόνια(!), δηλαδή στον εργασιακό μεσαίωνα στον οποίο προσπαθεί να μας γυρίσει η ΝΔ. Ο κ.Δούκας, προφανώς πολύ απασχολημένος το τελευταίο διάστημα να εκδίδει τα δομημένα, δεν εμφανίστηκε ποτέ.

Πιστεύω ότι αν και μετά τη 48ωρη δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά μας, πρέπει να συνεχίσουμε κι εμείς στο δρόμο των δασκάλων, με απεργία διαρκείας.

Τιάνα Ανδρέου,
μέλος ΔΣ του Συλλόγου Εργαζόμενων στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ

Οι εργαζόμενοι του Σκαραμαγκά συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους για να ακυρωθούν οι απολύσεις 12 συναδέλφων τους που ανακοίνωσε η εργοδοσία πριν δυο βδομάδες.

Η Γενική Συνέλευση που έγινε την περασμένη Τρίτη με 1203 ψήφους υπέρ έναντι μόλις 7 κατά, έγκρινε πρόγραμμα με δυο τρίωρες στάσεις εργασίας σε κάθε μέρα της επόμενης βδομάδας καθώς αποχή από την υπερωριακή απασχόληση, καμιά απασχόληση το σαββατοκύριακο και καμιά αλλαγή βάρδιας των εργαζόμενων στα ΕΝΑΕ εκτός των συναδέλφων που εργάζονται μόνιμα βάρδια.

Το σωματείο σε ανακοίνωσή του τη Δευτέρα 11 Ιούνη καταγγέλει τα "πολιτικά-επιχειρηματικά" παιχνίδια ανάμεσα σε κυβέρνηση και εταιρεία που τα φορτώνουν στις πλάτες των εργαζόμενων. Η εταιρεία άσκησε ένα όργιο πιέσεων ως απάντηση στις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Οπως επισημαίνει το σωματείο: «Δεν είναι λοιπόν στημένο το κόλπο και καλοσχεδιασμένο; Παιχνίδια όμως σαν και αυτό που παίχτηκε το βράδυ της Πέμπτης στις Επισκευές έγινε πλέον σαφές σε όλους ότι δεν θα ανεχθούμε. Ηταν συγκινητική και ελπιδοφόρα η κινητοποίηση των εργαζομένων το ίδιο βράδυ για να μη φύγει το καράβι.

Είμαστε αποφασισμένοι να περιφρουρήσουμε τη δουλειά μας. Επίσης ήταν ελπιδοφόρα και πράξη αλληλεγγύης των συναδέλφων του Ναυτικού Τμήματος με την προσφορά στο Σωματείο ενός ποσού που πήραν κατά την εργασία τους σε απεργία σαν προσωπικό ασφαλείας.»

ΙΝΤΡΑΚΟΜ

Γενική Συνέλευση πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι της Ιντρακομ την Τετάρτη 13 Ιούνη, με θέμα την διαμόρφωση των αιτημάτων του συλλόγου απέναντι στη διοίκηση για το 2007.

Η Πρωτοβουλία Γένοβα των εργαζόμενων στην Ιντρακομ προτείνει «για τις αυξήσεις, 100 ευρώ αύξηση μικτά για κάθε εργαζόμενο για το 2007» με πλήρη απόρριψη κάθε πρότασης από τη μεριά της εργοδοσίας για συστήματα αξιολόγησης.

Επίσης στο ζήτημα του ωραρίου που έχει ανοίξει η εργοδοσία ζητώντας να πάει 9 με 5, η Πρωτοβουλία Γένοβα επισημαίνει: «Το νέο ωράριο αποδιοργανώνει τη ζωή των συναδέλφων αφού σε σύγκριση με αυτά που ίσχυαν τον Δεκέμβρη θα φεύγουμε 50 λεπτά αργότερα και θα φτάνουμε σπίτια μας τουλάχιστον μια ώρα αργότερα λόγω του κυκλοφοριακού».

Η Πρωτοβουλία Γένοβα ζητάει να οριστεί νέα Γενική Συνέλευση που θα συζητήσει την απάντηση της εργοδοσίας και θα πάρει αποφάσεις για τη συνέχεια.

ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ

Στην έκδοση μηνιαίας εφημερίδας προχώρησε η Γραμματεία Συμβασιούχων της ΓΣΕΕ. Το πρώτο τεύχος της εφημερίδας «Συμβασιούχος» έχει πρωτοσέλιδο τίτλο «Είμαστε πολλοί-Είμαστε δυνατοί-Εχουμε δίκιο-Θα νικήσουμε».

«Η εφημερίδα μας αισιοδοξεί να παίξει το ρόλο όχι απλά της αναπαραγωγής ειδήσεων και απόψεων αλλά του οργανωτή των συμβασιούχων και του αγώνα τους». Οπως ανακοίνωσε το Συντονιστικό Συμβασιούχων στο οποίο συμμετέχουν δεκάδες σωματεία από όλη την Ελλάδα, το αμέσως επόμενο βήμα είναι η διοργάνωση μίας πανελλαδικής κινητοποίησης στα τέλη του Ιούνη. Και όπως αναφέρει η συντακτική ομάδα στο σχετικό σημείωμα της εφημερίδας: «Συμβασιούχοι όλων των χώρων Ενωθείτε!».Η εφημερίδα θα κυκλοφορεί κάθε πρώτη Πέμπτη του μήνα με την εφημερίδα «Το Ποντίκι».

*Αυτή την εβδομάδα συνεχίζονται οι απεργιακές κινητοποιήσεις του σωματείου συμβασιούχων του Υπουργείου Πολιτισμού. Την Τετάρτη 13/6 έχει αποφασιστεί 24ωρη απεργία, συγκέντρωση στις 9πμ στα Δικαστήρια και στη συνέχεια πορεία και αποκλεισμό του Υπ. Πολιτισμού. Την Παρασκευή 15/6 στις 9πμ στο Τιτάνια πραγματοποιείται Γενική Συνέλευση του σωματείου για να αποφασίστει η συνέχεια των κινητοποιήσεων. Την ίδια στιγμή που το ΥΠ.ΠΟ προσλαμβάνει νέες στρατιές συμβασιούχων, ο Βουλγαράκης και η κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζεται να πετάξει στο δρόμο εκατοντάδες εργαζόμενους που έχουν συμπληρώσει σύμβαση 24μηνών εφαρμόζοντας το ΠΔ Παυλόπουλου ενώ αβέβαιο είναι το μέλλον χιλιάδων άλλων που παραμένουν στη δουλειά λόγω παράτασης των προσωρινών ασφαλιστικών μέτρων.

Νίκη στο Ελληνικό

Με νίκη έληξε ο πρώτος γύρος κινητοποιήσεων των κατοίκων των παραλιακών δήμων της Αθήνας που διεκδικούν την ελεύθερη πρόσβαση στις παραλίες. Από την Κυριακή 10 Ιουνίου, η ιδιωτική πλαζ του Αγίου Κοσμά στο Ελληνικό είναι μια ελεύθερη δημοτική ακτή.

"Από τις 11 το πρωί της Κυριακής εκατοντάδες κάτοικοι των νοτιοανατολικών, των νοτίων και του Περαιά συγκεντρωθήκαμε στην πλαζ του Αγίου Κοσμά για να συμμετέχουμε στο άνοιγμα της παραλίας", μας είπε ο **Δημήτρης Κουτσουρής**, "Αφού έπεσαν τα κάγκελα, όλοι μαζί μπήκαμε στην παραλία όπου αναρτήθηκε και ταμπέλα 'Δήμος Ελληνικού-Είσοδος ελεύθερη'. Την ίδια μέρα ο δήμαρχος του Ελληνικού σταμάτησε την απεργία πείνας. Η κινητοποίηση της Κυριακής ήταν το επόμενο βήμα μετά τη μαζική και δυναμική διαδήλωση που κάναμε την περασμένη Τρίτη μπροστά στη Βουλή και που είχε συγκεντρώσει δεκάδες φορείς και επιτροπές για ανάλογα ζητήματα σε όλη την Αθήνα όπως οι ελεύθεροι χώροι, τα πάρκα κλπ".

Σε δελτίο τύπου ο δήμος Ελληνικού αναφέρει "Ο αγώνας συνεχίζεται για να κατοχυρωθεί και τυπικά η δημοτική πλαζ. Για να ανακληθούν οι παράνομες συμβάσεις που η κινητοποίηση του δήμου Ελληνικού ανάγκασε τον υφυπουργό κ. Ορφανό να παραπέμψει στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και για τις οποίες ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου κ. Σανιδάς ανακοίνωσε ότι διέταξε επείγουσα προκαταρκτική ανάκριση. Για να αποδοθούν στο δήμο οι χώροι που καταλαμβάνουν παράνομα οι επιχειρηματίες. Ο αγώνας συνεχίζεται και για το Ολυμπιακό Κέντρο Ιστιοπλοΐας το οποίο δίνεται για εκμετάλλευση σε ιδιώτες για 45 χρόνια...Την Κυριακή 17 Ιουνίου, στις 11 το πρωί θα γίνει καθαρισμός της θάλασσας και της ακτής από τα φύκια. Στις 8 το βράδυ θα γίνουν τα εγκαίνια της δημοτικής πλαζ Ελληνικού".

Η πρώτη νίκη του κινήματος για ελεύθερες παραλίες ενάντια στους καταπατητές επιχειρηματίες και την κυβέρνηση Καραμανλή που τους στηρίζει, δίνει αυτοπεποίθηση για τη συνέχεια. Η μαζική και αποφασιστική κινητοποίηση των κατοίκων δείχνει ότι η σύγκρουση με τα ιδιωτικά συμφέροντα μπορεί να έχει αποτελέσματα και γι'αυτό ανοίγει το δρόμο για νέες νίκες.

εργατικη αλληλεγγυη

Νοσοκομεία ΑΠΕΡΓΙΑ!

Στην τελική ευθεία για την επιτυχία της 24ωρης πανελλαδικής απεργίας την Πέμπτη 14 Ιούνη και της συγκέντρωσης στις 11.30πμ στο Υπουργείο Υγείας βρίσκεται η ΠΟΕΔΗΝ. Την ίδια ημέρα θα γίνει 6ωρη στάση 9πμ-3μμ στα νοσοκομεία της Αθήνας και του Πειραιά, ενώ σε πολλά νοσοκομεία της Αττικής και της περιφέρειας, οι Σύλλογοι εργαζομένων ναυλώνουν πούλμαν για να συμμετέχουν μαζικά οι εργαζόμενοι στη συγκέντρωση μπροστά στο υπουργείο Υγείας.

Τα βασικά αιτήματα της απεργιακής κινητοποίησης είναι η αύξηση της χρηματοδότησης η άμεση ένταξη των εργαζομένων στα νοσοκομεία στα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα, προσλήψεις του αναγκαίου μόνιμου προσωπικού, αυξήσεις στους μισθούς και άμεση καταβολή του επιδόματος των 176 ευρώ, όχι στην ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών, όχι στις συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα και δημοκρατικές διαδικασίες στην Ενωση Νοσηλευτών Ελλάδος (ΕΝΕ) και εκπροσώπων στα ΔΣ των νοσοκομείων.

Η ΠΟΕΔΗΝ προχωρά στην πανελλαδική απεργία ύστερα από μία περίοδο όπου ξέσπασαν μία σειρά από τοπικές κινητοποιήσεις νοσηλευτικού και ιατρικού προσωπικού με κεντρικό αίτημα τις γενναίες προσλήψεις, την πληρωμή των εφημεριών και τα Βαρέα και Ανθυγιεινά, στο Αττικό, στον Ερυθρό, στο Σωτηρία, στον Ευαγγελισμό. Την περασμένη Πέμπτη 7/6 συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα Επείγοντα Περιστατικά και πορεία στους δρόμους γύρω από το νοσοκομείο οργάνωσε το σωματείο του Ευαγγελισμού. Οπως κατήγγειλαν οι εργαζόμενοι, η κατάσταση είναι εκρηκτική στα χειρουργεία, στα νοσηλευτικά τμήματα, στις Μονάδες, στα Επείγοντα. Το απόγευμα ή το βράδυ υπάρχουν δυο νοσηλεύτριες για 45 ασθενείς. Κλειστές παραμένουν 12 κλίνες ΜΕΘ - ΜΑΦ, αλλά η κυβέρνηση νοικιάζει κλίνες απ' τον ιδιωτικό τομέα, η καθαριότητα, η φύλαξη, η εστίαση, έχει ανατεθεί σε ιδιωτικά συνεργεία, ενώ απλήρωτες για έξι μήνες μένουν οι υπερωρίες των εργαζομένων και για τρεις μήνες των γιατρών.

Συμβασιούχοι

Πάρα τις υποσχέσεις του Αβραμόπουλου και του προκατόχου του Κακλαμάνη για δεκάδες χιλιάδες προσλήψεις στα νοσοκομεία, η πραγματικότητα είναι ότι η κυβέρνηση της ΝΔ έχει οδηγήσει τη δημόσια υγεία στη διάλυση και έχει βάλει στόχο να διαλύσει τις εργασιακές σχέσεις και το συνδικαλισμό μέσα στα νοσοκομεία. Αντί για μόνιμες προσλήψεις ο Αβραμόπουλος καλύπτει τα κενά με συμβασιούχους και ενοικιαζόμενο προσωπικό ενώ τα ιδιωτικά συνεργεία αλωνίζουν μέσα στα νοσοκομεία. Αυτή η κατάσταση, όπως καταγγέλει η ΠΟΕΔΗΝ, έχει οδηγήσει σε τεράστιες περικοπές σε καθημερινές λειτουργίες των νοσοκομείων με αποτέλεσμα να μπαίνει καθημερινά σε κίνδυνο η ασφάλεια των ασθενών και του προσωπικού. Τραγικό παράδειγμα αυτής της πολιτικής ήταν η πυρκαγιά στο νοσοκομείο Μεταξά που κόντεψε να τινάξει το νοσοκομείο στον αέρα, ύστερα από βαχυκύκλωμα. Στο νοσοκομείο δεν υπήρχε ηλεκτρολόγος μηχανικός και η συντήρηση των εγκαταστάσεων είχε δοθεί σε ιδιωτικό συνεργείο.

Στο άλλο μεγάλο αίτημα των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, αυτό της ένταξής στα ΒΑΕ η κυβέρνηση έχει ξεπεράσει κάθε όριο υποκρισίας. Ενώ υποτίθεται ότι έστησε μία επιτροπή που θα εξέταζε συνολικά το θέμα για όλους τους εργαζόμενους του δημοσίου, πριν από μερικές μέρες το υπουργείο Εσωτερικών ανακοίνωσε ότι «λύνει» το αίτημα των εργαζόμενων στο δημόσιο, αποφασίζοντας να εντάξει ένα μικρό κομμάτι εργαζόμενων στους ΟΤΑ, χωρίς να λέει κουβέντα για τους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους στα νοσοκομεία και στους υπόλοιπους χώρους. Η ΑΔΕΔΥ σε ανακοίνωσή της μιλά για μέθοδο «σαλαμοποίησης και κατακερματισμού» των αιτημάτων των εργαζομένων στο δημόσιο και καλεί την Τετάρτη 20/6 σε παράσταση διαμαρτυρίας στο Υπ. Οικονομικών, απαιτώντας την ικανοποίηση του χρόνιου αιτήματος για όλους τους κλάδους του δημοσίου που το διεκδικούν. Την ίδια ημέρα καλεί όλες τις Ομοσπονδίες σε σύσκεψη για να αποφασίσουν τη συνέχεια.

Οι επιθέσεις του Αβραμόπουλου όμως επεκτείνονται και στους γιατρούς. Με κρυφή απόφαση του υπουργείου μέσα σε μία νύχτα, και χωρίς να ενημερώσει κανένα συνδικαλιστικό φορέα, ο Αβραμόπουλος μεθόδευσε αλλαγές στον τρόπο δήλωσης της ειδικότητας για τους γιατρούς και οδήγησε σε ανατροπή στις λίστες αναμονής για την έναρξη της ειδικότητας στα νοσοκομεία. Το αποτέλεσμα ήταν να παρακάμψουν γιατρούς που περίμεναν για χρόνια την έναρξη της ειδικότητάς τους προωθώντας την ίδια στιγμή τα γαλάζια παιδιά της ΔΑΠ. Ειδικότητες όπως πχ η Παιδοψυχιατρική «καίγονται», με τις αναμονές να εκτινάσσονται στο 2018-2020, ρίχνοντας στην ανεργία εκατοντάδες νέους γιατρούς. Την ίδια στιγμή στα σχέδια του Αβραμόπουλου είναι να καλύψει τα κενά στα νοσοκομεία με επικουρικούς γιατρούς που θα καλύπτουν τις εφημερίες. Οπως αναφέρει η προκήρυξη που κυκλοφόρησε η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ-Νυστέρι: «Μετά από καταγγελίες ειδικευόμενων στην ΕΙΝΑΠ και παρέμβαση της ιδίας στη Νομαρχία Αθηνών, αποκαλύφθηκαν και κρυφές λίστες π.χ υποτροφίες από το Ίδρυμα Υποτροφιών, με γιατρούς να κρατούν θέσεις ειδικότητας παρακάμπτοντας τις επίσημες λίστες αναμονής».

Επιπλέον στο νέο νομοσχέδιο για τις προμήθειες, η κυβέρνηση πέρασε τροπολογίες για τους ειδικευόμενους που ουσιαστικά κλείνουν την προοπτική διορισμού στο ΕΣΥ. Συγκεκριμένα προβλέπεται η εισαγωγή εξετάσεων για την έναρξη ειδικότητας, μία ρύθμιση που είχε ξαναπροσπαθήσει να φέρει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και δεν εφαρμόστηκε ποτέ ύστερα από ένα τεράστιο κύμα καταλήψεων που σάρωσε τις ιατρικές σχολές. Επίσης προωθεί τη μείωση του χρόνου υπηρεσίας στο αγροτικό στους 6 μήνες που θα οδηγήσει στη διάλυση της δημόσιας περίθαλψης στην επαρχία και επίσης δίνει τη δυνατότητα παράτασης της θητείας του ειδικευόμενου ύστερα από αίτηση του Διοικητή του νοσοκομείου, με αγνωστα προφανώς κριτήρια και αδιαφανείς διαδικασίες.

Η ανάγκη για κοινή απεργιακή απάντηση γιατρών και νοσηλευτών απέναντι στις επιθέσεις και την κοροϊδία του Αβραμόπουλου είναι περισσότερο αναγκαία από κάθε άλλη φορά. Ηδη η Ενωση Νοσοκομειακών Γιατρών Θεσσαλονίκης ύστερα από από Γενική Συνέλευση που έγινε την Πέμπτη 7/6 αποφάσισε να συμμετέχει στην απεργία στις 14 Ιούνη και καλεί απεργιακή συγκέντρωση 11πμ στο ΔΥΠΕ (Αριστοτέλους), ενώ το ΔΣ της ΕΙΝΑΠ συνεδριάζει την Τρίτη 12/6. Μια επιτυχημένη απεργιακή κινητοποίηση στις 14 Ιούνη μπορεί να γίνει η αρχή για ένα νέο απεργιακό γύρο σε όλα τα νοσοκομεία ενάντια στην πολιτική της αγοράς που σκοτώνει τη δημόσια Υγεία.

Η δύναμη αυτών των μαχών φάνηκε και από τις πρόσφατες φοιτητικές καταλήψεις που κατάφεραν να σταματήσουν την Αναθεώρηση του Συντάγματος και να αποτρέψουν όλη την αντιδραστική μεταρρύθμιση της ΝΔ στα πανεπιστήμια. Την ίδια δύναμη την είδαμε να ξεδιπλώνεται στην αρχή της φετινής χρονιάς με τις απεργίες των γιατρών που κατάφερε να παγώσει τα σχέδια του Αβραμόπουλου για το ωράριο εργασίας των γιατρών. Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να νικήσουμε παντού. Με την κοινή απεργιακή απάντηση γιατρών και νοσηλευτών, να βάλουμε την ταφόπλακα στην πολιτική της αγοράς που διαλύει τη δημόσια υγεία και στην ίδια την κυβέρνηση των ψεμάτων και των σκανδάλων.

Κατερίνα Θωίδου

Η μετατροπή του παλιού Ψυχολογικού Κέντρου Βόρειας Ελλάδας, βασικού φορέα εκπαίδευσης και κοινωνικής ένταξης των παιδιών με νοητική υστέρηση στη Θεσσαλονίκη, σε νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου (με την επωνυμία «Ινστιτούτο Αναπτυξιακής Αποκατάστασης»), συνοδεύτηκε από προσδοκίες δικαίωσης των αγώνων που έκαναν για χρόνια οι εργαζόμενοι ενάντια στις απαράδεκτες καθυστερήσεις των πληρωμών τους και στο επισφαλές καθεστώς απασχόλησης.

Αντί για κάτι τέτοιο, η νέα διοίκηση που διόρισε η κυβέρνηση της ΝΔ αντιμετωπίζει το Ινστιτούτο περίπου σαν να ήταν φέουδο, αυθαιρετώντας και αγνοώντας προκλητικά τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Εξαιρεί το πρωινό προσωπικό (στο οποίο έχουν τοποθετηθεί κυρίως όσοι διορίστηκαν πρόσφατα) από την υποχρέωση απασχόλησης τα Σαββατοκύριακα, παράνομα και παρά τις συστάσεις της Επιθεώρησης Εργασίας. Αγνοεί το αίτημα να μετακινηθούν και οι παλιοί εργαζόμενοι στο πρωινό προσωπικό και δεν απαντά στις έγγραφες εκκλήσεις για ίση μεταχείριση. Επιμήκυνε το ωράριο εργασίας με αποτέλεσμα την απασχόληση σε ουσιαστικά άχρηστες για τα παιδιά και εξοντωτικές για εμάς ώρες. Παρότρυνε ακόμα και τη δημιουργία νέου συλλόγου εργαζομένων πραξικοπηματικά, ενώ μάλιστα ο διοικητής ανέλαβε να «ενθαρρύνει» τη συμμετοχή σε αυτόν με προσωπικά τηλεφωνήματα! Ο ίδιος έφτασε στο σημείο να χρησιμοποιήσει προσωπικό αλλά και παιδιά του ΙΝΑΑ στον προεκλογικό του αγώνα πέρσι τον Οκτώβριο.

Απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις που υποθάλπει η κυβερνητική πολιτική πρέπει να διεκδικήσουμε το σεβασμό της δουλειάς, της προσωπικότητάς μας και της νομιμότητας με κάθε τρόπο, περιμένοντας και την αποφασιστική στήριξη από τους συνδικαλιστικούς φορείς, την ΠΟΕΔΗΝ και την ΑΔΕΔΥ, στους οποίους έχουμε απευθυνθεί.

Εργαζόμενη στο ΙΝΑΑ